

KRAJEM svatého ANTONÍNKA

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

LISTOPAD - PROSINEC 2009

VESELÍ NAD MORAVOU • VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM
HLUK • BLATNIČKA • BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA
MALÁ VRBKA • JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

Vážení čtenáři,

držíte v ruce poslední číslo našeho časopisu v roce 2009. Rádi bychom vám z celého srdce poděkovali za vaši přízeň v letošním roce, budeme vám vděční, když nás budete číst také v roce 2010. A protože se takto vidíme letos naposledy, chtěli bychom vám popřát klidný konec roku mezi vašimi nejbližšími, ať se vám daří prožít čas předvánoční i vánoční tak, abyste na něj ještě dlouho vzpomínali... A určitě budete na Vánoce vzpomínat rádi, když si během nich zazpíváte třeba následující písničky...

Narodil se Kristus Pán

Narodil se Kristus Pán, veselme se, z růže kvítek
vykvet nám, radujme se. Z života čistého, z rodu
královského, nám, nám, narodil se!

Jenž prorokován jest, veselme se, ten na svět
poslán jest, radujme se. Z života čistého, z rodu
královského, nám, nám, narodil se!

Člověčenství naše, veselme se, ráčil vztít Bůh na
se, radujme se. Z života čistého, z rodu královské-
ho, nám, nám, narodil se!

Goliáš oloupen, veselme se, člověk jest
vykoupen, radujme se. Z života čistého, z rodu
královského, nám, nám, narodil se!

Pásli ovce Valaši

Pásli ovce Valaši při betlemskom salaši. Hajdom,
hajdom, tydlidom, hajdom, hajdom, tydlidom.

Anjel sa jim ukázal, do Betléma ist' kázal.
Hajdom, hajdom, tydlidom, hajdom, hajdom,
tydlidom.

Vstaňte hore a choďte, Pána Krista najdete.
Hajdom, hajdom, tydlidom, hajdom, hajdom,
tydlidom.

Najdete ho v jesličkách vinutého v plienočkách.
Hajdom, hajdom, tydlidom, hajdom, hajdom,
tydlidom.

Maria ho kolébá, a Josef mu tak zpieva: Hajdom,
hajdom, tydlidom, hajdom, hajdom, tydlidom.

Na husličkách juujuu, a na gajdách dududu.
Hajdom, hajdom, tydlidom, hajdom, hajdom,
tydlidom.

Purpura

Tiše a ochotně purpura na plotně voní, stále voní,
nikdo si nevíšmá, že život mění se v dým.

Snad jenom v podkroví básnici bláhoví pro ni slzy
roní, hrany ji odzvoní rampouchem křišťalovým.

Slunce se vynoří, hned však se k pohoří skloní,
rychle skloní, a pak se dostaví dlouhá a pokojná
noc.

Tiše a ochotně purpura na plotně voní, stále voní,
po ní k nám vklouzlo to tajemné kouzlo Vánoc

Vážení čtenáři,

bojím se, abyste se „nečertili“, že už nyní, v druhé polovině listopadu, za vámi přicházíme s Vánoce - jak o tom svědčí novoroční přání na straně dvě časopisu i vánoční servis uvnitř časopisu.

Věřím ale, že nám rozumíte, že nás nevnímáte jako všechny možné komerční předzvěsti Vánoc, které na nás číhají v supermarketech i na jiných místech, kde nás dojemně vybízejí k běhání po obchodech, utrácení, marnotratnosti a neskromnosti.

Naše předzvěst Vánoc v podobě nového čísla časopisu je snad zcela jiná, vnímavější, nabízející úplně jiné hodnoty. Byli bychom rádi, kdybyste se pozastavili, v klidu se usadili, otevřeli časopis a seznámili se s mnoha zajímavými lidmi i událostmi ve vašem nejbližším okolí. Nevěřili byste, kolik takových lidí vedle nás žije a jak moc cenného toho dělají.

Snad vás i naše psaní s fotografiemi naladí tak, že budete hledat smysl Vánoc mimo jiné právě v lidech a setkávání s nimi. Podzimní a zimní počasí k tomu přímo vybízí, dlouhé a světlé dny se proměnily v dny krátké a potměšité, kdy mnohem častěji pobýváme ve svých domovech.

Přicházejí dlouhé týdny a měsíce, během kterých máme možnost přemýšlet více nad sebou samými i lidmi kolem sebe, a můžeme tak dohnat také všechno dobré, na co jsme během roku neměli čas. Využijme toho - možná se už takový čas nebude v našem životě opakovat.

Děkujeme vám za věrnost našemu časopisu Ostrožska a Horňácka a těšíme se s vámi na setkání v lednovém čísle.

Radek Bartoníček
redaktor časopisu

HORŇÁCKO

6 - Horňáci hráli a zpívali Haně Hegerové

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES

8, 9 - V čem všem jsou zajímavé novoveské hody

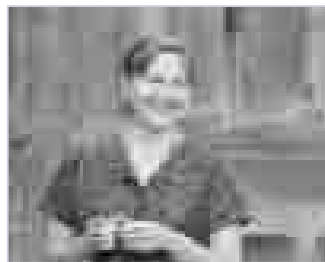
UHERSKÝ OSTROH

9 - Propršené ostrožské hody se souborem Ostrožan

VELKÁ NAD VELIČKOU

11 - Vzpomínka na legendárního vypravěče Vaška Mlýnka

NAŠI KRAJANÉ

12, 13 - Za českými krajany v Americe i v Rumunsku

JAVORNÍK

14 - Byli jsme za dětmi, které chodí do jedné malé školy

HLUK

16 - Hlučané srdečně přivítali uprchlíky z Barmy

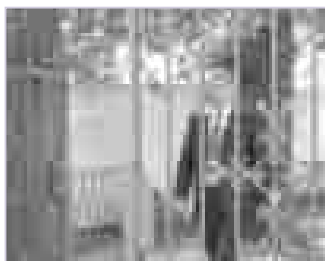
BLATNICE

19 - Blatničtí hasiči zkoušeli svou techniku i schopnosti

BORŠICE U BLATNICE

22 - Osmdesáté narozeniny strýca Halového

VESELÍ NAD MORAVOU

23 - Podnikatel Zdeněk Zemek sází na sluneční energii

OSTROŽSKÁ LHOTA

31 - Partyzánský závod jako zkouška zdatnosti dnešních dětí

LIPOV

42 - Krojovaná hodová mše svatá v Lipově

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR

pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uh. Ostroh, PSČ 687 24

Redakce: Radek Bartoníček, www.slovackoDNES.cz, radekbartonicek@gmail.com, tel.: 602 433 970, Zuzana Lipárová, tic@ostrozsko.cz, tel.: 731 166 831, Stanislav Dufka, sdufka@seznam.cz

Jazyková úprava: Mgr. Zdeňka Pokorná

e-mail: mikroregion@ostrozsko.cz, www.ostrozsko.cz, cena výtisku 20 Kč.

Design, grafické zpracování: Vladimír Šopík, lvprint@lvprint.cz, 776 776 008

Tisk: LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 572 556 225

Foto na titulní straně: Matka s dcerou v Lipově po hodové mši svaté (Foto: R. Bartoníček)

Další číslo vyjde: 15. ledna 2010

Milé psaní ze Španělska

Pan Eduardo Teixeira Palomar bydlel v našem regionu, v Uherském Ostrohu

Při pohledu na náš život je občas dobré podívat se, jak náš život vnímají ti, kteří mezi námi žijí třeba jen krátce. Jejich pohled je velmi zajímavý a mnohdy i poučný. A zajímavější je o to více, jestliže tento pohled přináší někdo, kdo žije daleko za našimi hranicemi. Třeba jako pan Eduardo Teixeira Palomar.

Zuzana Lipárová jej oslovila ve chvíli, kdy byl ubytovaný v Informačním centru Mikroregionu Ostrožsko v Uherském Ostrohu. Požádala jej, jestli by mohl napsat, jak viděl při svém pobytu náš region. Pan Palomar slíbil, že psaní pošle po návratu domů do Španělska. Svůj slib splnil. A napsal o tom, jak dlouholetý zájem o československý folklór ho nakonec přivedl na Slovácké slavnosti vína v Uherském Hradišti. Navštívil nejdříve muzeum v Blatnici pod Sv. Antonínem, kde se podle svých slov od milé paní dozvěděl o možnosti ubytování v Informačním centru v apartmánech Přízámčí v Uherském Ostrohu.

„Kontakt s tímto centrem byl pro mne velice důležitý. Pracovnice centra mi s velkou kompetencí a zdvořilostí poskytly velmi pohodlné ubytování a také potřebné informace,“ píše a vrací se k návštěvě ostrožského kostela.

„Jsem katolík, a tak další velmi zvláštní vzpomínka, kterou s sebou nosím, je účast na nedělní ranní mše v kostele Svatého Ondřeje v Uherském Ostrohu. A protože jsem byl ubytován blízko kostela, opustil jsem svůj byt pět minut před začátkem mše. Na své cestě ke dveřím kostela jsem nikoho nepotkal, pomys-

lit pro hudbu moravských lidí. Zejména pak um, se kterým mladé děti hrají na své nástroje, obtížné nástroje, jako jsou housle nebo cimbál. Obdivoval jsem zaujetí mladých učít nebo vést skupiny dětských muzikantů. Stejně platí o tanečnicích. V každé generaci jsou velmi dobří muzikanti a tanečníci, a je nesmírně

samotných slavností v Uherském Hradišti: „Co bych měl říct o krásě krojů, o jejich barevnosti a originalitě? Důkladnost a umělecká práce, která tvoří kroje s delikátními látkami tak umělecky skládány a škrobeny, s tak nádhernými a bohatými výšivkami a s tolika detaily, které se rovnaly krásě žen, které je nosily. Bylo to skutečné povznesení regionálního kroje. Viděl jsem mnoho lidí různého věku, ne nezbytně členů folklorních skupin, kteří nosili své kroje s elegancí a hrdostí.

Nemohu zajít příliš do detailů, ale přeji si zdůraznit kvalitu zdejších vín a kuchyně, které mám velice rád. Rád bych také zdůraznil, že v případě vinného festivalu, jsem vždy viděl dobrou náladu.

Bude trvat dlouho vyčíst všechny pozitivní zážitky, které jsem zde měl, ale nechci zapomenout zmínit kvalitu a krásu koncertů: Musica Dolce Vita a Karla Dynky, a také výtečnou skladbu kostelů, ve kterých se konaly (Zvěstování panny Marie a sv. Františka Xaverského). Koncert Hradišťanu mi umožnil zhlédnout aktuální cimbálovou muziku. Popravdě můj krátký pobyt jsem si tady i velmi užil a neváhám se k vám i vrátit a strávit tady opravdovou dovolenou.“

(Celé znění dopisu, který přeložil Petr Maňásek, najdete na www.ostrozscko.cz)

Pan Eduardo Teixeira Palomar píše o své radosti z toho, jak poznával při letošní návštěvě náš kraj. Foto: Zuzana Lipárová

lel jsem si, že účast mše musí být velmi nízká. Mým jímavým překvapením bylo, že při vstupu jsem objevil kostel plný věřících. Starých, mladých a dětí, v uctivém tichu či modlitbě, připravených na začátek mše. Během ní jsem pocítoval zvláštní a silný smysl „společnosti víry“.

Velice příznivě na mě zapůsobil

dobře, že je to přenášeno z generace na generaci. Blahopřeji vám k tomuto faktu a za jeho zachování. Také jsem myslel na rodiny těchto malých dětí, které je povzbuzují, zejména během těžkých začátků. Těm všem bych rád vyjádřil své díky a povzbuzení: Stojí to za tu námahu!“

Podslední část dopisu se týká

Nové zařízení Internetu Ostrožsko

Mikroregion Ostrožsko – největší poskytovatel internetové sítě na Ostrožsku - se neustále snaží zkvalitňovat své služby, proto byly pro zajištění bezproblémového chodu sítě posíleny nové páteřní spoje. V březnu byla provedena instalace dvou nových spojů SVM v Boršicích u Blatnice a Hluku o kapacitách 50 Mbit a v říjnu byla provedena instalace nového spoje Miracle v Ostrožské Nové Vsi o kapacitě 85 Mbit. „Plánovaným zásahem reagujeme na současný trend zvyšuj-

cích se nároků uživatelů na rychlost a objem přenášených dat,“ řekl manažer internetové sítě Ostrožska Bronislav Zámečník.

Zájemci ze sídlišť v Uherském Ostrohu a Hluku, kteří chtějí internetovou přípojku Internetu Ostrožsko ještě do Vánoc, nechtě se prosím registrovat nejpozději do 30. listopadu 2009 do 12 hodin, a to v kanceláři mikroregionu na adrese Zámecká 196 v Uherském Ostrohu (vedle zámku) nebo na stránkách www.internet.ostrozscko.cz/objednavka-sluzby.

Naši noví partneři ze Slovenska

Ostrožsko bylo na zeleninových hodech. A chystá další společné akce.

Ostrožsko reprezentoval na Slovensku mužský sbor z Blatnice pod Svatým Antonínkem - za což sboru patří velké poděkování.

Mikroregion Ostrožsko uzavřel nové přeshraniční partnerství se slovenským Sdružením měst a obcí myjavského regionu. Tvoří je obce Bukovec, Hrašné, Chvojnica, Kostolné, Podkylava a Poriadie.

Jedeme na první společnou akci s názvem zeleninové hody Myjavská a netuším, co nás čeká. Tento slovenský region je od toho našeho vzdálený jen několik desítek kilometrů a cesta trvá necelou hodinu.

Přijíždíme do obce Podkylava, kde se naše první společná akce koná, a téměř až na jejím jednom konci je několik dřevě-

ných chat, stáje. Díváme se na nápis na dřevěné ceduli Biofarma Charolais, za ní vidíme velkého dřevěného koně, naproti se na lukách pasou ovce, koně a krávy. Je to nádherný pohled. Začínám tušit, že se nám tu bude líbit.

První, koho potkáváme, je starosta obce Podkylava Dušan Kadlečík. Hned mluví o tom, jak je skvělé, že jsou zeleninové hody Myjavská právě v Podkylavě. V obci, která je ze všech členů myjavského regionu nejmenší.

Díky majiteli biofarmy právě sem jezdí turisté. Dnes patří rozlehlý areál bývalého zemědělského družstva zeleninovým hodům.

Co ale napsat o nové spolupráci

s našimi sousedy ze Slovenska? Oba regiony podporují folklor a tradice, které pomalu mizí z našich životů. Společně chtějí zasadit semínko v srdcích především mladých, kteří by udržovali tradice i do budoucna.

Jednou z důležitých a zajímavých akcí bude dvoudenní jarmark „Živá řemesla a tradice putují přes hranice“, s účinkováním sborů, jednotlivců, zpěváků a tanečníků z Ostrožska i Myjavská. V lednu začnou přípravu a už v květnu 2010 se můžete přesvědčit v Hluku, jak se nám povedl.

Čekají nás další společné akce. Ještě v letos prosinci Vianoce na

Myjavsku. A v roce 2010 se můžeme těšit na Stretnutie mladých folkloristov, tradičné remeslá očami detí, Olympiádu dovedností dětí ZUŠ nebo na Jarmark tradičných remesel ve spojení s tvořivými dílnami dětí a mládeže.

O každé z těchto akcí vás budeme informovat v dalších číslech časopisu a na internetových stránkách ostrozsko.cz.

Díky patří Mužskému pěveckému sboru z Blatnice pod Svatým Antonínkem, který na zeleninových hodech zastupoval Mikroregion Ostrožsko.

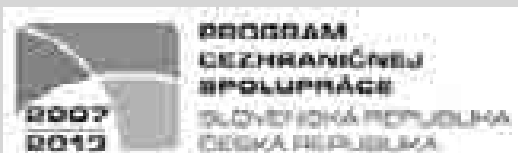
Text a foto: Zuzana Lipárová

Hornácko má nové propagační materiály

Mikroregion Ostrožsko pomohl našim „sousedům“ z Hornácka s výrobou nových propagačních materiálů a map. V česko-slovenském partnerství obcí Hornácka s Kopaničářským regionem v rámci projektu „1. česko-slovenská informačná“ vznikly zajímavé propagační materiály a ve slovenské Myjavě informační centrum. Tyto nové trojjazyčné propagační materiály si mů-

žete vyzvednout na třech místech: v našem Informačním centru Přízámčí v Uherském Ostrohu, na Obecním úřadě ve Velké nad Veličkou a v Informačním centru na Myjavě.

„Pro turisty a místní obyvatele bude přínosem možnost získat propagační materiály, ze kterých mohou čerpat různé informace. Cestovní ruch by měl spíše zajímat podnikatele v cestovním ruchu, propagačními materiály bychom je chtěli trochu podpořit,“ řekl starosta Velké nad Veličkou Jiří Pšurný. ZL

Horňácký „vpád“ do Prahy

Pražák s kořeny v Blatničce uspořádal ozvěny Horňáckých přímo v hlavním městě

Pražská Kampa je nádherné místo. Určitě jedno z nejhezčích, jaké můžete v naší „matičce“ Praze najít. Jen kousek od Kamy je z jedné strany naše památka nejznámější, Karlův most, opět kousek od Kamy, z druhé strany, naše divadlo srdci nejbližší, Národní divadlo. A uprostřed toho krásný park, doporučil bych vám ho jako první zastavení k načerpání sil a oddechu, když přijedete do Prahy.

Horňáci na Kampě

Mnohokrát jsem v minulosti těmito místy procházel, nejšťastnější jsem ale byl, když jsem sem přicházel letos 19. září. Ještě jsem nebyl na Kampě, ale už z dálky jsem slyšel horňáckou muziku.

„Měla sem galána, měla sem ho ráda, ale že byl švarný, ej, vojna mně ho vzala,“ zněla doširoka i daleka horňácká muzika, která patřila majstrovi Martinu Hrbáčovi. Cimbál, muzikanti, kolem nich posedávalo i stálo mnoho lidí, mezi nimi Horňáci v kroji. Pod stromy čekali na vystoupení další - ženy z Hrubé Vrbky i z Javorníku, mužský sbor z Hrubé Vrbky, tanečníci a tanečnice ze Suchova, cimbálová muzika bratří Kubiků.

„Pravé Horňácko a pravý folklor můžete ale vidět a slyšet jen na Horňácku,“ upozorňuje v přestávce moderátor diváky a zve je rovněž na večerní hraní v nedaleké Baráčnické rychtě. Tam má pokračovat akce, o které vám nyní píši - 1. Malostranské vino-braní, jehož součástí jsou Dozvu-ky Horňáckých slavností.

Horňácko bylo v parku hned na několika místech. Nejen na pódiu a vedle něj, ale také na oplocení Kamy, kde byly vystaveny nádherné velké fotografie Ferdinanda Bučiny, který na začátku minulého století Horňácko zachytil nenapodobitelným stylem. Toto i ostatní bylo parádní „pro-

Fotky z účinkování Horňáků v Praze. Nahoře primáš Martin Hrbáč s legendární zpěvačkou, paní Hanou Hegerovou, která byla vzácným hostem večerního programu. Hostem velmi spokojeným - když jsem se jí ptal, řikala, že se jí Horňáci velmi líbili. Na dalších fotkách jsou vystupující Horňáci, Tonda Vrba s hlavním organizátorem Martinem Kotasem a dole diváci na Kampě.

pagací“ Horňácka, tedy Horňácka s jeho dědictvím a dnešními muzikanty a tanečníky.

Jak to celé vystoupení v Praze vzniklo? To musím zmínit jedno jméno - jméno Pražáka Martina Kotase, jehož otec se narodil v Blatničce, Martina do našeho regionu často vozil a on získal k Horňácku blízký vztah.

Měl jsem sen

„Měl jsem vždycky sen uspořádat vystoupení Horňáků v Praze a jsem šťastný, že se mi to nyní podařilo a Pražáci Horňáky přijali velmi dobře,“ říkal mi Martin Kotas několik minut poté, co skončil i večerní program v Baráčnické rychtě, kterým výborně prováděl Jiří Miškeřík.

Na Martinovi bylo vidět, že je opravdu spokojený. „Já jsem nadšený, na to, že to byl vlastně nultý ročník, tak dopadl výborně. Doufám, že k nám budou mít Horňáci důvěru a budou dál rádi jezdit, snad se jim u nás líbilo,“ doufal tento muž, který má mimochodem u Kamy pronajatou velmi dobrou a útulnou kavárnu. Musím říci, že celá akce byla zorganizovaná velmi dobře. Zároveň mi bylo ale jasné, že jde o hodně náročnou akci, což bylo cítit i z povídání s Tondou Vrbou z Velké nad Veličkou - i on velmi přispěl k výbornému průběhu.

„Když se člověk na celou akci dívá ve střízlivém stavu a z pohledu organizátora, je to strašně těžká práce,“ říkal mi Tonda hodně po půlnoci, než jsem sedl do auta směrem Morava. „Už pokolikáté si říkám, že se na organizování různých akcí vykašlu, protože málokdo vidí, co jsou to za nervy.“

Tak uvidíme. Snad tedy nashle příští rok opět na Kampě.

Text a foto: Radek Bartoníček

(Video a zvuk z Prahy najdete na www.slovackoDNES.cz)

Ty vrbecké hody: jaké jsou?

Sobotní odpolední stavění máji je v Hrubé Vrbce pořádná dřina. Tady chlapi mohutný strom ponášejí k jámě, do které strom postaví. To se ví, jámu je třeba pěkně poctivě vykopat.

Poklonu všem, kteří jsou na této fotografii. Právě oni ukázali, že jim tradice v Hrubé Vrbce nejsou lhotejné. Na fotce skoro všichni ti, kteří stavěli máji a pomáhali s jejím zdobením.

Naposledy jsem byl v tomto kulturáku v Hrubé Vrbce snad před třemi čtyřmi lety. Rok ani měsíc si už nepamatuji, zůstává jen pocit, který ale ve mně bude do smrti. Byl to tehdy fantastický večer, kulturák byl plný do posledního místečka, Vrbečtí si křtili své CD „Hrubá Vrbko, Hrubá“. Ještě teď cítím, jak se prohýbaly parkety kulturáku pod vysokými botami zpěváků, kteří s ohromnou energií „šlapali“ do rytmu.

Teď jsem v tomto kulturáku zase. V Hrubé Vrbce jsou hody, dobrá příležitost poznat, jak vesnice, v celé zemi známá právě lidovou kulturou, na tom je. V sobotu večer hraje v sále moderní muzika, dámy i pánové stejně oblečení a upravení jako kdekoliv jinde v zemi, nic, co by stálo za pozornost. Krojované není téměř vidět. Jsem ve Vrbce? Ale ano. Dole v bufetu hraje výborná hornácká cimbálová muzika Petra

Mičky, s výjimkou muzikantů, ale téměř nikdo nezpívá.

Před půlnocí přece jen přichází něco, co Vrbce dává nádech originalnosti a zajímavosti. Stárci mají sólo! Moderní hudbu střídá dechovka, lidé se chytají v kolečku za ruce, uprostřed tančí stárci a stárky. Tady jsou jimi všichni, kteří tvoří letošní hodový ročník osmnáctiletých. Jsou čtyři. A další čtyři si vzali na posilu. Muzika přestává hrát, chlapi berou dvě židličky, na ně posadí krojovaný pár a už židličky nejspíše zvedají do vzduchu. „Živjó, živjó, živjó, mnoga ljeta, zdraví byli, mnoga ljeta, živjó, mnoga ljeta, zdraví byli, živjó, živjó, živjó,“ zpívá celý sál a tleská do rytmu, stárci si „proháčkují“ ruce, stárka pije víno z pohárku svého partnera, on zase z jejího. Když dopijí, jdou židličky dolů. Opět zní dechovka. Stejný rituál se opakuje i u dalších párů - nejsilnější momenty

vrbecké hodové zábavy. Po nich se vše vrací do starých kolejí.

Když po jedné ráno ze soboty na neděli odjíždím, jdu se ještě podívat k máji, která stojí kousek od hospody. Myslím na sobotní odpoledne, kdy jsem se byl na toto stavění podívat. A budu mít k němu jen slova respektu.

Kolem stromu, dlouhého přes dvacet metrů, stálo v sobotu v poledne jen minimum lidí, kteří odřezávali kůru z ještě čerstvého stromu. Během hodinky se ale schází řada chlapů, možná je to jediná chvíle v roce, kdy se takto všichni sejdou, povídají, ve vzduchu je cítit slivovice. A potom, když přijdou strýc Prášek, který všechno řídí, se chlapům podaří dostat strom do vrchu. Není to vůbec snadné, všechno je třeba dělat ručně, nezkušené mládí převládá nad zkušeným stářím, kdosi má strach, že by strom mohl spadnout. Nakonec ale

končí v jámě, čerstvé, vykopané poctivě krumpáčem - nevím, jestli je to ještě někde k vidění.

K vidění je asi málokde také to, co vidím v neděli. Hrubou Vrbkou jdou po domech krojované děcka z letošního hodového ročníku - jsou pouze čtyři! Přesto statečně jdou za doprovodu Mičkových muzikantů. A naštěstí jsou domy, kde na ně místní čekají a nabízejí jim pohoštění.

Měl bych se ještě vrátit k titulku tohoto článku. Jak zněl? „Ty vrbecké hody: jaké jsou?“ Tož jaké?

Ve chvílích, když nijak nekaširované moderní kosmetikou, tak nezapomenutelné. To tehdy, kdy jsou Vrbečtí věrni svým tradicím a jedinečnosti. V tom je největší síla a krása Hrubé Vrbky. Hornáci, nezapomínejte na to.

Text a foto: Radek Bartoníček
(Video i fotografie z hodů najdete na www.slovackoDNES.cz)

Sobotní noční sólo pro stárky, kteří sedí na židličkách. A nad rameny chlapů si krojovaný pár připije vínem.

Nedělní odpolední obchůzka po vesnici s pozvanou muzikou. Řada lidí ve Vrbce otvírá dveře a hodaře před domem hostů.

Novoveské banderium

V Ostrožské Nové Vsi se pokusili po mnoha desítkách let o zcela novou hodovou tradici. Na sedla koní vyskočilo šest jezdců v krojích, kteří vytvořili banderium jezdoucí v čele velkého hodového krojovaného průvodu.

Máte rádi koně? A co říkáte na jízdu králů? Jen málokdy vyniká krása koní i jezdců právě při jízdě králů. Vzpomněl jsem si nostalgicky na ni, když jsem letos přijel na novoveské hody. Jízdu králů tady sice neměli, ale měli banderium. Tedy skupinku jezdců, která v minulosti na mnoha místech naší země doprovázelo významné osoby.

Dnes jde už samozřejmě „jen“ o doplněk hodů, ale doplněk, který si prosím pěkně nechám líbit.

V čele novoveský koňák s velkým srdcem i duší Jiří Galuška, vedle něj a za ním další jezdci. Šest koní, šest jezdců, nevím, kdy naposledy takové banderium jelo obcí, prý v roce 1949! Alespoň

jsem takovou informaci dostal od iniciátora celého nápadu, kterým nebyl nikdo jiný než kulturní nadšenec Jan Botek. Ten sice na koni neseděl, ale samozřejmě se točil kolem nelehké přípravy i samotného zdobení koní.

Dovedete si představit, kolik práce dá jenom takové zdobení? A co samotná příprava?

Nebýt několika místních obětavců, nemohlo by se toto všechno podařit. Však to zkuste u vás, kde bydlíte, uspořádat. Dávná tradice je dnes tedy především zkouškou pro tu kterou vesnici, jestli má peníze a hlavně lidi na něco podobného. Sehnat peníze, koně a jezdce (jednoho z jezdců jsem například před hodami potkal poctivě trénovat i s koněm v Ostrohu), vymyslet ozdoby, vyrobit je, složitě do nich „obléci“ koně... A samozřejmě zbláznit ony nadšence.

Doufejme, že jim vydrží síly a podpora radnice i do budoucnosti. Bylo to pěkné navázání

na minulost, spojenou s koňmi. I když tedy novoveské banderium projelo obcí naposledy v roce 1949, podle různých svědectví jezdilo několik chlapů na koních při svátku sv. Štěpána asi až do roku 1974.

„V Nové Vsi a Chylicích byli vyhlášení koňáci, k nim se vždycky vztahovala i jistá mužská hrdost a obyčej,“ upozorňuje Jan Botek.

A co bude s touto staronovou tradicí? „Dokud neumřu, budeme jezdit,“ říká svým typickým rozhodným hlasem koňák Jiří Galuška.

Myslím, že na konci tohoto člá-

nečku by bylo dobré vzpomenout všechny ty, kteří se o novou tradici zasloužili.

„Za výzdoby na koně děkujeme především Marii Kostrůnkové a Anničce Řezáčové a také všem šikovným ženám, které přiložily ruku k dílu,“ vzkazuje pan Botek. „Se zapůjčením tří koní nám pomohl Luboš Herůdek, koňák z Moravského Písku, Jura Galuška poskytl také tři koně a zajistil výcvik jezdců,“ pokračuje.

A ještě napíšeme pro historii jména jezdců: Kromě panů Galušky a Herůdka ještě Petr Nedbal, Daniel Žaludek, Miloš Húsek a Petr Šišpera.

Ti, kteří pevně velí stavění hodových májí

Nemůžete je přehlédnout. Pokud se jdete podívat na stavění hodové máje. Těch, kteří pomáhají s jejím stavěním bývá patnáct, dvacet, třicet. Podle toho, v které obci se do něčeho takového pouští - pokud se ještě pouští. Každý z kluků či chlapů, kteří pomáhají, je důležitý, postavit májí dá práci.

Jen jeden z těchto „stavěčů“ ale bývá nepostradatelný - a to je ten, jenž to všechno řídí, emotivně diriguje, mává rukama, rozčiluje se, dává tomu všemu myšlenku, směr a nakonec i výsledek.

V tomto článku se můžete podívat na ty, kteří jsou těmito nepostradatelnými už několik let při hodech v Ostrožské Nové Vsi a Uherském Ostrohu...

V Ostrožské Nové Vsi je „dirigentem“ šestatřicetiletý Václav Hlúšek, folklorní nadšenec, jeden z největších v regionu. „Mě folklor strašně baví, doufám, že nezahyne, mladí mají našťěstí zájem,“ říká. Téměř dvacet let tančil v souborech v Ostrožské Nové Vsi, v Uherském Ostrohu a určitě čas také v Radošovu. Letos se oženil, na folklor nyní moc čas

Václav Hlúšek z Ostrožské Nové Vsi.

Nejmladší stárci

Fotky z novoveských hodů.

Střídání stráží. Nástup mládí. I tak by šlo nazvat letošní novoveské hody. Do čela hodové chasy se totiž postavili mladí stárci, osmnáctiletá Silvie Hitmárová a dvacetiletý Patrik Jachura (na fotce vpravo). A také mezi chasou bylo hodně mladých příznivců folkloru.

„Byla jsem ráda, že si mě chasa zvolila za stárku, baví mě tančit,“ říká Silvie a zároveň přiznává: „Rodiče jsme museli trochu ukecávat, tatka byl pro, ale mamka ze začátku ne.“ Naštěstí to tedy nedopadlo tak jako na některých jiných místech Slovácka, kde už o stárkování není v rodinách zájem vůbec.

Mladší stárky ovšem v Ostrožské Nové Vsi nemají, a to už několik let. Možná se ale v budoucnosti objeví, omlazování chasy vypadá nadějně, slyšel jsem, že před pár roky takový zájem o hody nebyl. „Spousta

lidí hody baví a chtějí je táhnout víc než jeden rok,“ zní optimistické hlasy. Navíc naději je možné hledat také v místní školce, kde děti vedou k muzice a mají tady i soubor Pomněnky.

Pohled na hodovou chasu i celý krojovaný průvod byl i letos velmi potěšující. Je dobře, že Novoveštané hody žijí a nezůstávají na tento svátek sedět doma.

Velká chvála pro „obecního policajta“

Takového obecního policajta jakého mají při hodech v Ostrožské Nové Vsi bych si nechal líbit. Svou roli „násosky“, který bubnuje a dělá si srandu z dění na vesnici, hraje dokonale - nevím, jestli někde na Slovácku má konkurenci. Trošku jsem byl jen zklamaný, když jsem se dozvěděl, že jde o skutečného herce Davida Vaculíka ze Slováckého divadla v Uherském Hradišti, který čte text připravený jedním z členů mužského novoveského sboru.

Nenašli by Novoveštané někoho, kdo byl by schopen takového výstupu a ještě si sám text napsal? Na jednoho člověka jsem si vzpomněl. Na Vítu Obdržálka, veselého chlapíka, který před několika lety bavil při fašanku svými výstupy i texty Ostrožskou Lhotu, kam se oženil.

Nejdůležitější ze všeho ale je, aby novoveský „obecní policajt“ nezmizel, každá obec a město by potřebovaly takovou postavu. Tedy postavu někoho, kdo glosuje místní dění, říká nahlas s nadsázkou i bez nadsázky to, co si třeba jiní jenom šeptají. V takovém „policajtoví“ vidím mnoho užitečného, pro žádné místo není dobré, když tam vládne jeden hlas a jeden názor.

v Ostrožské Nové Vsi a Uherském Ostrohu

nemá, opravuje domek. Přesto si na hody a stavění máje čas udělal a tady emotivně i rázně velel stavění vysoké novoveské máji.

A v Uherském Ostrohu? „Kdybych měl komukoliv dát na povel stavění máje třeba na Václavském náměstí v Praze, byl by to přímo on. Jeho zkušenosti při stavění jsou nepostradatelné.“

Právě taková slova říká Vít Kašpárek, člen hodové chasy v Uherském Ostrohu o Pavlu Jurčeka, muži, který diriguje právě ostrožské stavění máji. Pavel Jurčeka je bývalý člen Folklorního sdružení

Ostrožan, nyní ho můžou znát mnozí z ostrožské šermířské skupiny Memento mori. Jeho zkušenosti ze stavění se hodí, třeba letos se ukázalo, že nově vybetonovaná jáma pro ostrožskou máju není vhodně udělaná. A tak Pavel Jurčeka už přišel s návrhy, jak ji vylepšit.

Jinak ale posíláme poklonu Novoveštanům a Ostrožanům, kteří nefalšovanou tradici stavění máji ještě nezabalili. **RB**

(Mnoho fotek z novoveských hodů i ze stavění máji najdete na www.slovackoDNES.cz)

Pavel Jurčeka z Uherského Ostrohu.

Foto: Zuzana Lipárová

Dvoustranu připravil: Radek Bartoníček (Mnoho fotografií z hodů najdete na www.slovackoDNES.cz)

Veselí nad Moravou

Hody s Radošovem i Ostrožanem

Reportáž ze dvou míst, kde udržují hodovou tradici místní folklorní soubory

Nedělejme si iluze. Veselí nad Moravou i Uherský Ostroh jsou dvě města, kde už mnoho míst pro tradice nenajdeme.

Jestliže ještě na řadě míst, především na vesnicích, má hody na starosti chasa osmnáctiletých „děcek“, v těchto dvou městech (a pochopitelně nejen tam) něco takového není možné. Dospívající mládež má absolutně jiné zájmy. O to více potěšující je ale potkat právě v takových místech ty, kteří mají k tradicím vztah a snaží se, aby místní muzika, tance i kroje zcela nevymizely.

Začneme Veselím nad Moravou, městem, které má přes 12 tisíc obyvatel. Hlavní hodovou akcí je krojovaný průvod, vychází se od budovy základní umělecké školy. Před budovou stojí několik desítek Veselanů, přicházejí první krojovaní. Postupně jich přibývá, začíná znít muzika, hraje hostující Cimbálová muzika Javořina z Rožnova pod Radhoštěm. Přijela na pozvání hlavního organi-

zátoru hodů - Souboru lidových písní a tanců Radošov, kterému s hodami pomáhalo město.

„Do určité míry je pro nás povinnost organizovat hody. Pořád je to ale pro nás především radost, je tady zábava, potkáváme lidi, které jsme třeba celý rok neviděli, děláme to opravdu rádi, byť je to mnoho starostí,“ říká umělecký vedoucí Ondřej Studénka.

Docela mu věřím, krojovaný průvod se zastávkou na radnici a před kostelem byl veselý, hodně se tancovalo i zpívalo, příjemný byl pohled na veselské děti ze Štěpničky a děti ze Spinečku ze Vnorov.

Možná bych měl upozornit, že ve Veselí nemají klasické stárky a chození po domech, tady si stárku a stárka vybírá samotný soubor Radošov. A vybírá si mezi svými členy, kteří nejsou jen z Veselí, ale i z okolí.

V Uherském Ostrohu našťastí mají ještě „vlastní“ stárky (dokonce mladší a starší), mají i puto-

vání po městě k domům stárků, nechybí ani stavění máje. Bohužel ale letošní počasí bylo velmi špatné, a tak nebyl ani průvod, ani chození po stárkách, ani předávání práva starostou. - toto vše se ale zvládlo v provizorních podmínkách na večerní muzice, kde chasa předvedla kompletní hodové pásmo.

Co nešlo „provést“ uvnitř, bylo stavění máje. Když jsem viděl v deštivém počasí „špalek“, pohozený na dvoře ostrožského zámku, nezáviděl jsem nikomu, kdo drží tradici hodů v Uherském Ostrohu. Špalkem myslím bývalý strom, který kdosi do hodového rána rozřízl. Hodová chasa tak přišla o máji, kterou každoročně staví před zámkem. Opravdu nepříjemný začátek hodů 2009.

V Ostrohu si ale poradili, hned ráno vytipovali druhý strom, který místní pracovní četa podřála a za pomoci chasy také odřezala kůru. Odpoledne už bylo možné při muzice a za účasti diváků máji

před zámkem postavit. Nebylo to ale vůbec jednoduché, byla hodně těžká a mužských rukou nebylo až tak moc. Ale podařilo se.

V Ostrohu je hlavním organizátorem soubor Ostrožan III, společně s hodovou chasou - díky jim všem. K folkloru navíc mají v Ostrohu vztah i další, počínaje dětmi až po další dospělé soubory.

Počasí se vydařilo alespoň v neděli, kdy průvod krojovaných šel od zámku na krásnou hodovou mši do místního kostela sv. Ondřeje.

Nesmím zapomenout ani na to, že už týden před hody chodila chasa s pozvánkami dům od domu. Teď už jde jen o to, aby takovou snahu ocenili co nejvíce samotní Ostrožané.

Text a foto: RB

(Z veselských a ostrožských hodů najdete řadu fotek i video na webu www.slovackoDNES.cz)

Uherský Ostroh

Vzpomínka na Vaška Mlýnka

Vydařený večer jako pocta legendárnímu lidovému vypravěči z Kuželova

Možná je to klišé, často se mluví o lidech, kteří už nejsou mezi námi, že by byli šťastní, kdyby byli přítomni tam či onde, kde se na ně vzpomínalo.

Jsem přesvědčený, že legendární vypravěč Vašek Mlýnek by byl skutečně šťastný, kdyby viděl, jak na něj letos v říjnu vzpomínal na-prosto zaplněný kulturní dům ve Velké nad Veličkou. Právě tady uspořádal „horňácký kulturní vyslanec“ Antonín Vrba vzpomínkový večer.

Bylo to vlastně poprvé, kdy takto na domácí půdě, na Horňácku, někdo připravil větší vzpomínku na vypravěče, který neměl ve své době konkurenci - a neměl by ji zřejmě ani nyní.

O popularitě Vaška Mlýnka svědčil i obrovský zájem o celou akci, kterou doprovázel známý zpěvák i muzikant Jiří Miškeřík z Malé Vrbky. A doprovázel tím nejlepším možným způsobem, on měl možná největší zásluhu na tom, že se lidé dobře bavili a spokojeně také odcházeli.

Jiří Miškeřík totiž vzpomínal na Vaška Mlýnka s očitým respektem a laskavostí, zajímavě o něm mluvil a rovněž dokázal vyprávění tohoto nezapomenutelného muže přiblížit. Podívejte se například na pravý sloupec této stránky časopisu, na ní najdete slova, kterými Jiří Miškeřík celý večer začal.

Na pódiu s ním bylo také několik vypravěčů, František Uher z Lanžhota, Jiří Šnajdr z Uherského Hradiště, František Ševeč-

Syn Vaška Mlýnka společně s Antonínem Vrbou ve vzpomínkovém pořadu ve Velké nad Veličkou.

ka z Kuželova, Jiří Vrba z Pitína, Jan Kružica a Martin Kuchyňka. Největší potlesk ale uslyšel zřejmě ten, který seděl pod pódiem a přišel na něj jen krátce. Syn Vaška Mlýnka, který má stejné křestní jméno. A také obdobný dar mluvení.

„Chcel bych poděkovat všem vám, kdo ste sa došli podívať a kdo ste to zorganizovali,“ děkoval na konci svého krátkého vystoupení a hned přidal úsměvný konec: „Mám aj slzu v oku. Co já vím, možná je to z chlastu...“

Když jsem si s ním o přestávce o jeho otci povídal, bylo vidět, jak velmi rád o něm mluví. „On byl nejradši, když vešel na pódium a viděl obecenstvo, které se

v tom okamžiku smílo. On měl radost z toho, že mohl lidi bavit. Na takového člověka by se nemělo zapomenat,“ říkal a přál si, aby letošní vzpomínání nebylo poslední. „Bylo by dobré, kdyby se pokračovalo každý rok. Ale záleží na lidech, jestli se jim to bude chtít pravidelně pořádat. Rád bych, aby takové vzpomínání nezaničilo, aby si mého otce pamatovali i mladí. Byl to vynikající charakterní člověk, který nikdy nezarmoutil jediného člověka, každý, kdo ho potkal, byl šťastný.“

Text a foto: RB

(Na www.slovackoDNES.cz najdete zvukové ukázky z pořadu)

**Dvanáct bylo apoštolů,
jedenáct fotbalistů,
deset Božích prikázání,
devatero remesel,
osm bylo černůšků,
sedm divů sveta,
šest do půl tuctu,
pět prstů na ruce,
čtyry světové strany,
tré byly krále ,
dva do páru,
enom jeden Vašek
Mlýnek, humorný
vypravěč z Kuželova.**

(Těmito slovy uvedl vzpomínku na Vaška Mlýnka ve Velké nad Veličkou moderátor Jiří Miškeřík, který výtečným způsobem provázal celým pořadem.)

Sledujte Digináves ze Slovácka

Rádi bychom vám jako redakce tohoto časopisu doporučili pravidelné sledování projektu Digináves. Tento projekt České televize můžete sledovat na internetu, kde je celá řada reportáží také z Horňácka a Ostrožska. Natáčí je dvojice Antonín Vrba a Radek Pšurný, která nyní slaví malé jubileum - natočili totiž těchto reportáží už 200! Proto také chystají na neděli 22. listopadu promítání ve Velké nad Veličkou. Všichni jste srdečně zváni. A pokud ve Velké nebudete, můžete se podívat na všechny reportáže na stránkách www.diginaves.cz.

Američanka s citlivým slováckým srdcem

Na této dvoustraně bychom vás rádi seznámili s našimi krajaný za hranicemi. První „návštěva“ se týká dvou žen ze zámoří, které nedávno pobývaly v Uherském Ostrohu. Na druhou „návštěvu“ jsme my jeli do Rumunska, kde jsme potkali také horňáckou muziku bratří Kubíků z Velké nad Veličkou. V našem časopisu bychom se chtěli věnovat krajanům častěji, protože jejich vztah k naší vlasti je mnohdy obdivuhodný a zaslouží úctu a podporu.

Toto setkání, o kterém vám budu psát, patří mezi ty, kterému byste snad ani neuvěřili - kdybyste je nezažili.

V Uherském Ostrohu jsem se setkal na konci letošního léta s paní Helen Šantavou (Meacham) z USA a paní Helen Větříškovou z Kanady. Obě dvě přiletěly na Slovácko do kraje svých předků, kteří žili v Hroznové Lhotě - tam se narodila matka paní Meacham a otec paní Větříškové, oba byli sourozenci.

Vyprávět vám budu především o sedmašedesátileté paní Helen Meacham, protože právě ona byla nyní v České republice vůbec poprvé. A věřte - přesto umí česky, k české kultuře má velmi silný vztah a tady na Slovácku si splnila také svůj sen - oblekla se do půjčeného kroje, ve kterém byla na mši v Tasově.

„Já sem byla v nebi, když mně řekli, že našli pro mě kroj. Tož pro mě je to tady velice vzácné, rodiče oba sú z Hroznové Lhoty. Odmala, jak jsem byla naroděná, jsme doma mluvili jenom česky a všecy český svátky sme slavili,“ začala naše povídání paní Helen Meacham roztomilou, ale velmi dobrou češtinou. Její slova jsem přepsal tak, jak zněla, jen tak vám můžu přiblížit zážitek, který jsem ze setkání s oběma ženami měl.

Maminka paní Meacham se jmenovala za svobodna Anna Větříšková, tatínek František Šantavý. Ve dvacátých letech minulého století odjeli oba do USA v jiný čas a ani se příliš neznali, ale za mořem se setkali, zamilovali se do sebe a - opět věřte nevěřte - v New Yorku měli svatbu.

Vrátili se ale domů na Slovácko a v roce 1931 se jim narodila Liduška, která bohužel po několika dnech zemřela. V roce 1933 se dočkali Františka, v roce 1935

Janka, a za další čtyři roky odjeli zpět do Ameriky, do míst, kde byla silná česká komunita. A tam se jim právě narodila v roce 1942 dcera Helen, která nyní poprvé uviděla v Hroznové Lhotě rodný dům svých rodičů - ten stojí dodnes.

„Moje děti měly radost, jak jsem jim řekla, že půjdu sem. Protože oni pamatují odmala, že moje srdce je české. Já mám velice ráda českou muziku a ty kroje. Oni to věděl,“ pokračovala paní Helen ve vyprávění a vzpomíná svou maminku, která ji vychovávala v lásce k české zemi.

„Tu lásku sem měla v srdci, první kroj sem měla ve čtyřech letech, a potom to pokračovalo, moje matka kroje šila, a tož všeci krajané k ní chodili, to bylo furt.“

Naše povídání na zahradě rodiny Šopíků, kde obě ženy bydlely u své sestřenice, bylo dlouhé a vydalo by na knížku. Nejen povídání o jejím životě, ale také o zážitcích, které si domů odváží, vždyt při svém pobytu v Česku navštívila

Helen Meacham z USA (vpravo) a Helen Větříšková z Kanady na zahradě rodiny Šopíkových v Uherském Ostrohu při našem povídání.

la řadu míst, sám jsem ji viděl na Slovácku na několika akcích. Jak se jí u nás líbilo?

„Tolik mám zážitků, moje hlava je toho plná. Když sem viděla jít v Nové Vsi krojovaný průvod do kostela, brečela jsem. A když vidíme někde malované ornamenty, hned voláme: Zastav, zastav!“ Taaaák je tu krásně, táaaaák krás-

ně,“ opakovala několikrát. Snad to není neslušné, že o její příbuzné Helen Větříškové z Kanady se zmiňuji méně, samozřejmě také její život a vztah k naší zemi si zaslouží pozornost. I když česky neumí mluvit, češtině docela rozumí a k Česku má také blízko. Při našem setkání například vyprávěla o tom, jak její maminka dostala v minulosti krojovanou panenku z Československa. Maminka byla z tohoto dárku přešťastná, do své smrti o ni pečovala a nikdo se jí nemohl ani dotnout. Když zemřela, odkázala ji právě své dceři.

I nyní mají pro obě ženy krojované panenky ohromnou cenu. V ostrožské dílně Lidových tradic a řemesel si jich nechali udělat hned několik a odvezli je domů svým blízkým.

„Teď už su spokojená, protože celý život, od mala, kdy jsem byla holčička, sem chtěla sem jet,“ loučila se paní Helen.

Jedno velké přání ale ještě má. Chtěla by ukázat Slovácko a celou Českou republiku své vnučce, kterou má nesmírně ráda.

Paní Helen Meacham je druhá zleva v kroji, vedle ní stojí paní Helen Větříšková. Obě jsem je fotil ve společnosti krojovaného páru v Tasově na Horňácku po mši svaté. Obě byly nesmírně šťastné, že mohly Slovácko, kraj svých rodičů, navštívit. A rádi by se sem obě na návštěvu vrátily.

Text a foto: RB

Za českými krajaný v Rumunsku

V rumunském Banátu, kde najdete šest českých vesnic, probíhá pravidelně Folklorní festival Čechů žijících v Rumunsku. Letos na něm vystupovala mimo jiné hornácká muzika bratří Kubíků z Velké nad Veličkou.

Tak po takové cestě by se u nás nikdo „neplahočil“, to by bylo stížností, říkali jsme si, když jsme letos v létě vjížděli do rumunského Banátu, hornatého kraje, kde žijí naši krajané. Cesta se táhla dlouhé kilometry do kopců, silnice byla místy spíše jen hromadami kamení, pod námi rokle, kde bylo lepší se raději ani nevídat. Měli jsme sem vůbec jezdit? Jenže, pak jsme vjeli do první z těch-

to vesnic, Gerníku, a všechny pochybnosti byly pryč. Narazili jsme na první naše rumunské krajaný a jejich srdečnost a vstřícnost nás zasáhly tak, že i teď v zimě cítíme příjemný pocit z mnoha setkání s nimi. Tolik pro nás nepředstavitelné skromnosti a zároveň pohostinnosti.

V době naší návštěvy zrovna probíhal v české vesnici Svatá Helena festival Čechů žijících

v Rumunsku. Bylo přitom příjemné potkat tady soubory také z našeho regionu, na pódiu hrála například hornácká muzika bratří Kubíků z Velké nad Veličkou. A pozvánku obdržel také folkorní soubor Pentla z Boršic.

Největším zážitkem ale bylo kromě setkávání s našimi krajaný v uličkách vesnic také to, jak se prezentovaly na samotném festivalu. V průvodu šli zástupci

všech obcí, kteří potom vystoupili s připraveným programem. Držme tedy našim krajanům palce, a pokud můžeme - podporujme je. Třeba cestováním za nimi, ovšem cestováním, které bude ctít jejich tradice a zvyklosti.

Text a foto: RB

(Na www.slovackoDNES.cz najdete video z Rumunska. doporučuje web www.banat.cz)

Toto jsou fotky z Gerníku, velmi zajímavé rumunské vesnice, kde žijí v naprosté většině Češi. Dvě fotky ukazují běžný život na vesnici, uprostřed je paní Boudová, manželka ředitele školy, která se o nás v průběhu pobytu perfektně starala.

„Nádhera,“ říká Lhoťan, který byl za krajaný v Americe

Vztah našich krajanů v Americe k naší vlasti je mnohdy obdivuhodný. Přesvědčil se o tom například i Stanislav Jurásek z Ostrožské Lhoty, který letos v létě pobýval v USA tři týdny. A během tohoto pobytu se zúčastnil i Westfestu, každoročního setkání v texaském městě West, kde se sjíždí kolem 20 tisíc československých krajanů z celé Ameriky.

„Viděl jsem tam řadu lidí v krojích, například v hluckých, vlč-

novských, kyjovských, další lidé hráli a zpívali dechovku, občas česky, občas i anglicky,“ popisuje Jurásek, který letěl do Ameriky díky dlouholeté kamarádce Šárce Ondračkové z Hluku. Ona už byla za mořem několikrát, a to právě na tomto Westfestu. A jaký měl z celého setkání krajanů pocit? „Byla to nádhera. Když jsem viděl, jak se lidé daleko od naší země snaží udržovat tradice, tak to člověka chytne za srdíčko.“

RB

Na této fotce můžete vidět, kolik krajanů v krojích se sešlo na setkání v americkém Texasu, v městě West. Právě tady byl Stanislav Jurásek z Ostrožské Lhoty. Foto: www.westfest.com

Byli jsme v jedné malé škole

Vztah k rodnému kraji? Dnes už o něj mladí moc zájem nemají

Následující reportáž mám ve svých poznámkách od prvního dne letošního školního roku. Právě v tento den jsem se jel podívat do Javorníku, malé hornácké obce s malou základní školou - s malotřídkou.

Co vás zaujme na první pohled? Myslím, že krása celého místa. Škola i vedlejší školka vypadají jako nové, kolem budov je navíc spousta zeleně. To se ví, že perfektně upravené. A když se podíváte z okna školy - nádhera, do dálky se táhnou louky.

„Však také tělocvik, přírodovědu i prvouku často vyučujeme v přírodě. Když mluvíme o stromech, jdeme si je hned ven osahat,“ říká ředitelka školy Mgr. Jarmila Vávrová.

Osobně jsem velký příznivec takových malých vesnických škol, jsem přesvědčený, že pro děti jsou přínosem. A při návštěvě Javorníku se v tomto svém úsudku jen utvrzuji. Všechno je takové domácí, rodinné. I housličky, na které hraje při zahájení jeden z žáků, zní tady úplně jinak než kdekoliv jinde. Před školou nás přitom stojí v první školní den jen několik žáků je dvacet devět.

Budeme zpívat písničky

Po zahájení děti spěchají do tříd - jsou dvě. V jedné sedí prvňáci, třetáci a pátáci, v druhé třetáci a čtvrtáci. „Je to tak kvůli počtu žáků, aby jich byl v obou přibližně stejný počet,“ vysvětluje ředitelka, která má po dlouhé době pouze dva spojené ročníky. Tři spojené ročníky si poprvé vyzkouší učít paní učitelka Mgr. Jarmila Kučerová.

„Takže, děťátka, já vás tady vítám,“ začíná první hodinu a nejdříve se obrací na nejmenší děti a jejich rodiče, kteří stojí za sedícími žáky. Ti se od ní dozívají základní informace, třeba o tom, že učitelé si žáky vodí na začátku dne do třídy nebo že ve škole

Starosta Javorníku Jan Hozák při zahájení školního roku v základní škole s javorníckými učitelkami.

existuje „pitný režim“, tedy vyhrazený čas, kdy děti pijí školní čaj. První hodina pokračuje, zatímco prvňáčkům ředitelka laskavým hlasem říká, že budou ve škole například zpívat písničky, které doma zpívají s rodiči nebo babičkami, na třetáky je už přísnější. Připomíná jim, že díky tomu, jak loni chodili ještě jako druháci s třetáky, nyní už umí minimálně polovinu učiva z češtiny z třetího ročníku. „Z čeho se skládají věty? Z čeho se skládají slova? A z čeho slabiky?“ zkouší.

Zajímá mě především, jaký vliv má na vzdělávání dětí učení ve společných třídách a také to, jaký mají děti vztah k lidové kultuře a krásnému kraji, v němž se narodily.

Téměř všechny děti sice chodí do biblických hodin, ale při poví-

dání o lidové kultuře jsem trochu zklamaný, dozvídám se, že v Javorníku, v onom místě, proslaveném tradicemi a evangelickou vírou, zájem o písničku a tradice upadá. Onen žák, který hrál na housle - Filip Sítek - je téměř jediný, kdo se na housle učí hrát. A dívenka, která jeho hraní doprovázela zpěvem, je jeho sestra Monika.

„Nesmírně záleží na rodičích,“ slyším od pedagogů. Jedna z učitelek vede národopisný kroužek Javorníček, ale má problém nacvičit vůbec nějaké pásmo. „Když dám dohromady deset dětí, je to úspěch. Zejména mladší rodiče nemají zájem, aby se jejich děti věnovaly zpívání a tanci,“ slyším od učitelky.

Rodiče prý občas tvrdí, že nemůžou dítě přihlásit, protože nemají

kroje, ale podle ní je v Javorníku krajů ještě pořád dostatek. „Je to škoda,“ povzdechne si. Podobně mluví také ředitelka Vávrová, která tvrdí, že se všichni snaží děti k muzice i lásce k Hornácku vychovávat. „Snažíme se o to, ukazujeme jim, kde mají kořeny, ale musíme hledat cesty, jak to dělat. Mladí o takové věci dnes, bohužel, nemají zájem.“

Konec školy? Určitě ne

Naopak, velmi potěšitelný je vztah starosty Javorníku Jana Hozáka i celé obce k jejich malé škole. Starosta měl k dětem hezký proslov a také jeho pozdější slova svědčila o tom, že si uvědomuje, jak nesmírně důležitá je existence školy v Javorníku.

„Já mám ke škole závazek už proto, že jsem ji v roce 1972 stavil jako stavbyvedoucí, navíc ji mnozí Javorničané pomáhali postavit ve svém volném čase,“ prohlašuje a má pro činnost školy jen slova chvály. „Vždycky tady byl výborný kolektiv, počínaje třeba kuchyní a konče pedagogickým sborem.“ Konec školy si nepřipouští, i když obec stojí kolem 800 tisíc korun ročně. „I z informací z obcí, kde školy zavřely vím, že život v těchto obcích je poloviční nebo spíš třetinný,“ ujišťuje.

Jeho vstřícnost mu ředitelka školy vrací. „Vždycky jsem měla štěstí na starosty, vždy se snažili školu podporovat a pomáhat jí,“ říká tato žena, která v Javorníku učí 29 let.

Do budoucnosti má takřka jediné školní přání. „Ať nás učitele nechají v této zemi v klidu učit a nezatěžují nás obrovským papírováním. Zejména, když máte malotřídní školu, musíte se věnovat hlavně dětem. Při naší krátké cestě životem není nic důležitějšího, než co nejkvalitnější předání štafety těm, kteří ji ponесou dál!“

Text a foto: RB

(Video ze zahájení školy najdete na www.slovackoDNES.cz)

Ředitelka Mgr. Jarmila Vávrová s javorníckými prvňáčky.

Děvčata, díky!

Krásné vyznání paní učitelky Vavříčkové Sborečku žen z Lipova

Asi v roce 1940 jsem poprvé uslyšela cimbálovou muziku Jožky Kubika. Bylo to v lipovské sokolovně při ochotnickém představení divadelní hry Pasekáři. Při prvních tónech jsem utekla maskérovi a vystřelila do zákulisí, kde muzikanti začali hrát. Zážitek byl tak hluboký, že jsem byla „odsouzena na doživotí“.

Dalších šest let jsme s kamarádkou docházely neděli co neděli do Hrubé Vrbky za Joženkou a jeho hudci. Mimo nás tam byli další jeho příznivci jako Slávek Volavý, Vladimír Klusák, Jura Hudeček, Jura Mikáč st. a samozřejmě jeho nejbližší sousedé Martin, Luboš a Dušan Holí. Ti téměř nikdy nechyběli, když probíhala odpolední nedělní „škola“, jak tomu muzikanti říkali. V tehdejší době v Lipově tento hudební žánr chyběl. Byla tu jenom dechovka.

Skláním se před péčí...

Tím intenzivněji prožívám současnost lipovského folklorního života. Několik tanečních souborů od batolat po dospělá, několik cimbálovek, dva pěvecké sbory a Schola! Jedním z pěveckých skupin je Sboreček. Jemu patří mé vyznání.

Skláním se před péčí, kterou dívky věnovaly rekonstrukci kroje. Šly hluboko do minulosti, vrátily mu jeho dávnou útlou praktickou siluetu bez spodniček, prodloužily délku sukní. Bohužel tím zanikla „sobota“, ta by dokreslila vývoj i historii kroje. Kordulu narádily starším kabátkem, jehož náležitost k lipovskému kroji potvrdily tři jeho exempláře, funkční ještě v první čtvrtině 20. století. Také staronová šatka zdobí hlavu zpěvaček Sborečku, neboť patřila k našemu kroji, jak dotvrzují úřední listiny z roku 1817. K bílému fěrtochu opásaly modrotiskové fěrtušky. Dočasně tak nahrazují „retazové fěrtušky“ zdobené náročnou šitou batikou a barvené indigem. Dočasně proto,

Sboreček žen z Lipova v nádherných krojích - bohužel, náš časopis není celobarevný.

že techniku této batiky se zatím nepodařilo vypátrat. Většinu krojových součástí si zhotovují dívky samy, vyšívají šatky, rukávce, ba Renata Potěšilová se naučila vřipit i fěrtochy.

Chvála krojům

Ne všem ženám se návrat ke kořenům kroje zamlouval. Chyběly jim dnešní spodničky, čipky, meríny a brokáty. Není to prý lipovský kroj, spíš veliký nebo „lhoťácký“.

Ale, tetinky, vždyť jsou to všechno kroje horňácké, jen detaily se liší, neboť každá obec byla vystavena určitým specifickým skutečností. Konkrétně Lipov byl ovlivněn těsným sousedstvím dolňáckého Tasova. Však i tento kroj vypadal před sto lety poněkud jinak. Stačí se podívat na Úprkovy či Frolkovy obrazy.

Navíc mám autentické zážitky. Vzpomínám na krásnou, skoro vznešenou postavu ze sousedního Tasova. Švagrová malíře Antoše Frolky, Rozka Falešniková, velmi často s námi studenty čekávala na lipovském nádraží na příjezd vlaku. Vysoká, štíhlá postava v tasovském kroji! Černý šorec, květovaná fěrtuška, vyšívané rukávce, černá kordula s červeným zdobením nebo bílý lajbl. Na hlavě turecký šátek vázaný tak slušivým a elegantním

způsobem! V zimě nosila kožuch a vždy měla na nohou vysoké varhánkové boty. Takto oblečená jezdila nabízet mistrovny obrazy. Její oděv se svou starobylostí lišil od tehdy ještě každodenního oblečení Rozčíných spoluobčanů.

V roce 2005 vydal Sboreček velmi zdařilý kalendář, ve kterém jsou zachyceny všechny podoby lipovského kroje - ten starodávný a dnes obnovený zrovna tak jako pracovní, nedělní i sváteční, ale také obřadní. Tím snad byla usmířena, ba možná i přesvědčena ženská část lipovské veřejnosti. Tento dokument visí na stěně mnoha lipovských domácností, byť by byl už několik let prošlý. Já si obracím jeho listy a při pohledu na krásu našich krojů se vracím o mnoho let zpátky.

V roce 2005 jsem v lipovském kostele poprvé uslyšela Sboreček zpívat při oslavě jeho deseti-letého trvání. Bylo to krásné!

Zážitek z vystoupení

Ještě něco silnějšího, působivějšího mě však teprve čekalo. O dva roky později jsem v přeplněném velickém kostele poslouchala pořad nazvaný Bože, miľý Bože. Písňe se střídaly, mužský sbor následoval po ženském. Mezi tím sólové písňe, to vše spojeno průvodním slovem z úst Břetislava Rychlíka. Najednou

jsem uslyšela melodii, které mně byla důvěrně známá. Sevřelo se mně srdce, oči zvlhly. Tu písň znám! Zpívala ji moje babička Alžběta Macková z Hrubé Vrbky, narozená v roce 1867. V jakémsi polosnu jsem opět slyšela po tolika letech její stařecký hlásek, slabý, ale čistý. Mesiáš přišel...! Vzpomínky se mísily se zpěvem Janka Karáska a já jsem byla u své babičky, v izbě, za stolem z hrubkového dřeva a byla jsem o mnoho, mnoho let mladší.

Do reality mě vrátil potlesk. Burácivý, nadšený a dlouhý. Snad jen v Národním se dá podobný zažít. Docela se mně zdálo, že unavení zpěváci přijímali tak dlouhotrvající ovace trochu rozpačitě, udiveně, jakoby tolik díky ani nečekali.

Snad jsme je svým potleskem přesvědčili o tom, že jejich práce nepřináší radost a spokojenost jen jim, ale připraví vzácné chvíle stovkám lidí naladěných na stejnou notu. To konečně dotvrzují četné úspěchy, ať je to Laureát Mezinárodního folklorního festivalu Strážnice 2006, či nejcennější titul Foskar za nejlepší pěvecké těleso roku 2008.

Děvčata, díky! Horoucí a vřelí! Vaší zásluhou se podzim, či spíše zima mého života mění aspoň na chvíli v dávno ztracené slunné jaro!

Jiřina Vavříčková

Na útěku z Barmy do Hluku

Jak Hlučané srdečně vítali rodinu, která u nich hledá druhý domov

Přivítání v Hluku. Starosta předává klíčky od domku otci rodiny, následuje přípitek na uvítanou.

Stáli rozpačitě u zídky, stejně jako by stál každý z nás, kdo by se ocitl ve zcela neznámém prostředí, v rukou měli jen igelitky a batohy. Ještě nedávno to byly pro mě jen „nějaká“ hodně složitá jména bez konkrétních tváří. Teď vystoupili v deštivém počasí z nevytopeného autobusu, který je přivezl z Integrovaného azylového střediska v České Lípě. Mají za sebou pronásledování v rodné Barmě, útek do Malajsie, odkud jim pomáhají demokratické země. Mimo jiné Česká republika.

„Milí přátelé z Barmy,“ vítá je

starosta Hluku Jan Šimčík před menším obecním domkem, který Hluk poskytl rodině. „Snažili jsme se, aby to byl pro vás domov co nejtulnější, abyste se tady cítili jako doma,“ pokračuje, jeho slova překládá překladatelka, noví obyvatelé se začínají usmívat, bariéra se pomalu prolomuje, otec rodiny dostává klíčky, odemyká si, následuje vítání chlebem a solí i nezbytná „slivovička“.

Líbí se mi, jak srdečně zástupci Hluku barmskou rodinu vítají i to, jak pěkné bydlení pro ni připravili. Domek je vybavený, a to i díky

několika dobrým Hlučanům, kteří poskytli například nábytek.

Barmanci děkují, opakovaně děkují, podávají ruce, mírně se uklání, rodiče a tři děti, čtvrté dítě zůstalo v Malajsii a oni se ho snaží mít co nejdříve u sebe. Zatím neumí téměř česky, když si povídám s otcem rodiny, panem Kep Hnin Nguntalem, říká, že má obavy jedině z toho, aby kvůli jazykovým problémům nevznikla nějaká nedorozumění. Za pohostinnost České republiky i Hluku je vděčný, v Barmě, kde vládne velmi tvrdý vojenský nedemokra-

tický režim, byl pronásledovaný kvůli náboženskému přesvědčení. On i celá rodina jsou křesťané, evangelíci, baptisté.

Druhý den se setkávám se srdečností opět - vedení školy, učitelé i žáci vlídně vítají všechny tři barmské děti, chlapec bude chodit do třetí třídy, dívky do šesté a deváté. Snad v Hluku všichni najdou druhý domov - šťastnější než ten první.

Text a foto: RB

(Video z příjezdu rodiny a prvního dne ve škole najdete na www.mestohluk.cz)

První den v hlucké škole.

Rodina si přivezla řadu rostlin.

Nejdojemnější okamžik příjezdu. Maminka rodiny se jen těžce loučila s paní Hanou Hercíkovou, vedoucí Integrovaného azylového střediska v České Lípě, kde rodina několik měsíců bydlela.

Vzpomínka na Matouše Nemravu

Osud? Náhoda? Zákon schválnosti? Když jsem se v minulém čísle tohoto časopisu stručně zmiňoval o knize Matouše Nemravu, sliboval jsem vám čtenářům, že o něm přinesu další informace v tomto listopadovém čísle časopisu.

Bohužel. V den, kdy minulé číslo časopisu vyšlo, pan Nemrava zemřel. Jen několika málo dnů poté, co se dožil 96 let života.

Zanechal po sobě mimo jiné své vzpomínky, sepsané do krásné knížky s názvem Po všeckém hovno, enom po včeličkách med. A v mém zápisníku zůstalo několik málo slov, které jsem si napsal právě při jediném setkání s ním deset dnů před jeho smrtí. Domluvili jsme se, že více slov si řekneme při nejbližší možné příležitosti...

Vracím se tedy ve vzpomínkách k jedinému setkání, dívám se na několik málo zápisků i na fotky. Na co vzpomínám?

Přišel jsem za panem Nemravou s jeho dcerou Ludmilou a vnuč-

kou Ivanou. V prvních minutách nás jen poslouchal a téměř nic neřikal, zdálo se, že si s ním moc nepopovídáme. Jenže, pak mu jeho dcera upravila naslouchadlo v uchu – on se začal usmívat a také povídat.

„Je to dobrá knížka, je dobré, že je tam zachycené aj okolí, aj ten děj. Můj život je tam jen jako taková vedlejší epizoda,“ uslyšeli jsme právě od něj. A věřte mi, že touto větou přesně vystihl celou knihu. Byť vnučka mu hned oponovalo, že to tak není. „Tvůj život není dědo jen epizoda,“ říkala mu.

Ale je to tak, přidal bych se k panu Nemravovi. A není to vůbec na škodu. Jeho vzpomínky na „starý“ Hluk, sepsané na 70 stran, jsou nepochybně zajímavé a určitě budou dalším střípkem do historie tohoto slováckého městečka.

Zároveň jsou ale stejně tak zajímavé mnohé poznámky k jeho vzpomínkám. Například vysvětlení různých výrazů, fotky rodiny, fotky míst, o kterých mluví, sonda do historie Hluku – v tomto

Šestadevadesátiletý Matouš Nemrava jen několik dnů před svou smrtí. Zůstaly po něm mimo jiné zajímavé a cenné vzpomínky na jeho život i Hluk.

je nutné připomenout, že kniha těží i z knih Františka Hořinka Slovácké městečko Hluk a také hlucké knihovnice Marie Plačkové. Tedy, v knize je život Matouše Nemravu vlastně součástí „velkých“ dějin Hluku. Za což patří dík právě jeho dceři a vnučce.

Obě totiž přivedly svého otce na myšlenku, aby své paměti začal psát a dokonce ho vybavily na cestu do lázní sešitem. Rukopis poté přepsaly na počítači a začaly ke vzpomínkách doplňovat další a další informace. Zbývaly ještě fotografie a grafické dolaďení, o které se citlivě postarala tato dcera.

Je převelická škoda, že jeho vzpomínek není ještě víc – ale

to platí také o mnoha a mnoha jiných pamětnících.

Když jsem totiž pana Nemravu poslouchal, zapsal jsem si i tato jeho slova: „Mimo toho, co je v knize, sem měl tych příhod na samostatné kapitoly,“ říkal. „Například myslivost, to byl kus života, myslivost sem měl nejradši. A národopis, ten sem snad zbožňoval. Když sem sa do něčeho dál, tak sem si toho užíval stoprocentně...“

Na rodině Matouše Nemravu nyní je, zda se rozhodne knihu, zatím vydanou v minimálním nákladu pro nejbližší příbuzné, rozšířit i do obchodů.

Text a foto: RB

HAŠLER V HLUKU. Začátek to byl nezvyklý, zněla totiž písnička o Praze, o tom, jak ji raději zbouráme, než bychom ji měli vydat, protože: Čí je Praha? Přece naše! Takový začátek bych na Moravě opravdu nečekal. Přesto ale zazněl. A to ve velmi sympatických souvislostech. Hlučtí senioři totiž na svém pravidelném měsíčním setkání na tvrzi vzpomínali právě na velkou osobnost české muziky. Na skladatele, zpěváka a herce Karla Hašlera. Letos uplynulo 130 let od jeho narození. A tak hlučtí senioři připravili celé pásmo, ve kterém například vzpomněla paní Šuránková celý život tohoto skladatele, jenž zemřel v roce 1941 v nacistickém koncentračním táboře Mauthausen. Především se ale zpívalo, hlucké seniorky například nazpívaly hned několik Hašlerových písniček, při kterých se oblekly i do dobového oblečení. Přitom jim hrála speciálně vytvořená kapela s výstižným názvem - Klapeto. Jako obvykle to byl vydařený večer, pozval bych na ně i nějaké mladé. Informace o tom, kdo byl Karel Hašler, by měla patřit jaksí k základnímu vybavení člověka. A je potěšitelné, že na tohoto báječného chlapíka si vzpomněli zrovna v Hluku. Myslím, že málokdo uctil jeho vzpomínku tak, jako právě oni.

Text a foto: RB

(Na adrese www.slovackoDNES.cz najdete videoukázky z tohoto hluckého seniorského večera)

Blatnická pomoc Haiti pokračuje

Na Sv. Antonínku se uskutečnil dobročinný koncert

Lidé z našeho mikroregionu nezůstávají lhostejní osudu jiných a pomáhají i přes stovky kilometrů vzdálené zemi.

Stejně jako v loňském roce hraje důležitou roli blatnický kněz P. Zdeněk Stodůlka, který dál pomáhá trpícím lidem v Haiti. On a manželé Cábovi z Blatnice pod Svatým Antonínkem uspořádali benefiční koncert. Jde o další z dobročinných počinů pro Haiti, tentokrát peníze pomohou lidem, kteří musí vodu denně nosit i několik kilometrů.

Před tímto koncertem je životní příběh dívky z nedaleké Strážni-

ce - Renaty Novákové (na snímku vpravo), která před dvěma roky odjela jako dobrovolnice na Haiti. V jedné z pěti nejnebezpečnějších a také nejchudších zemí světa – Haiti – strávila šest měsíců. Přesně ve farnosti Baie de Henne. „Ačkoliv to bylo krátké, přirostli mi Haitané k srdci a v současnosti jim mohu pomáhat i z Moravy, třeba díky benefičním koncertům, a snažíme se rozjet také aukci pro Haiti.“

Zkuste zapomenout na všudypřítomnou bídu na Haiti a uvidíte jen krásnou přírodu, nedotčenou civilizací. Právě tak ji vidí i Rena-

ta, která vše vyfotila. A nedávno přišla také s nápadem tyto fotky vydražit na internetovém portálu ikup.cz.

Tato aukce by měla vynést peníze na to, aby bylo možné převézt nákladním automobilem Praga V3S, jaký se už jednou podařilo na Haiti vyslat, speciální techniku - valník a vrtací soupravu. „Pomůže v oblastech, kde si lidé veškerou vodu nosí v kbelících na hlavách do svých domovů i několik kilometrů. Někdy více jak deset kilometrů!“

Dne 11. listopadu aukce s fotografiemi Renaty začíná a potrvá

30 dnů. Můžete tuto velkou pomoc opětvat tím, že si některou koupíte. Stačí kliknout na www.aukceprohaiti.cz.

Dobročinné koncerty „vydělaly“ pro Haiti 19 tisíc korun. Díky Blatničanům za to, že přišli říjnovou nedělí do kaple sv. Antonínka a pomohli částkou téměř sedm tisíc korun!

Velké poděkování patří také muzikantům, kteří hráli zadarmo: Maruška Nováková, Janko Dobiš, Mirek Buzrla, Kuba Harnoš, Vojta Juřík, Jana Zlámalová a Radek Vyskočil.

Text a foto: Zuzana Lipárová

CENA PRO MANŽELE Z BLATNIČKY. Manžele Janásovi z Blatničky potkávám na svých cestách po Ostrožsku a Hornácku docela často - a potkávám je rád. Nejčastěji je vidím, jak někde stojí ve stánku se svým vínem a povídají o něm se svými zákazníky. Michala Janáse navíc vidám mnohdy pěkně v terénu, když hraje s dechovou hudbou Blatnička. A občas vidám v kroji i jejich dceru, třeba v kostele nebo při tradičním obcházení „královniček“ Blatničkou. Řekl bych, že Janásovi patří mezi ty rodiny, které hodně pracují, hodně žijí také „slováckým životem“ a hodně k němu vedou i své děti. Rozhodl jsem se tedy představit vám je, a aby to bylo představení reálné, vyfotil jsem je taktó v jejich vinohradu nad Blatničkou. Zrovna bylo po dešti, všude bláto, ovšem v jejich vinohradě pěkně pohodlná cestička z trávy. Jak jsem se dozvěděl, nebyla to náhoda, jejich vinařství patří k těm, která jsou šetrná k přírodě i hroznům. Proto žádná chemie, proto i taktó vysázená tráva, která mimo jiné zabraňuje tomu, aby v případě dešťů bláto stékalo z vinohradů do vesnice. Janásovi patří k té části vinařů, kteří pracují skromně a nikde o sobě moc nedávají vědět, žádné oslavné články v okresních novinách, i tento článku s fotkami vznikl až po mé iniciativě. Přitom by se měli čím chlubit. Ve svém malém rodinném vinařství s necelými třemi hektary vinic dokáží vypěstovat kvalitní vína. Svědčí o tom i letošní nejvyšší ocenění z Valtic „SALON 2009“, které pan Janás přebíral z rukou jihomoravského hejtmana Michala Haška.

Text a foto: RB

Blatnické noviny? Na internetu

Informace z Blatnice pod Svatým Antonínkem najdete na www.BNN.cz

Každou neděli nebo nejpozději v pondělí dopoledne čeká pana Michala Cába stejný úkol. Už třetím rokem v tento čas obvykle přidává na internetové stránky s názvem Blatnické nezávislé noviny další novou informaci. A to nejčastěji buď svou nebo svého kamaráda Antonína Bogara.

Tito dva Blatničané společně dělají stránky, které nemají v našem regionu takřka obdobu. Jsou to totiž stránky, které bychom mohli označit za vysoce seriózní nebo i vážné, to znamená, že přinášejí zprávy, které mnohdy znamenají pro jejich čitatele také ponaučení. O tom svědčí i etický kodex stránek.

„Jsme nezávislé, konzervativní noviny. Jsme nezávislí na veřejné a státní správě, jsme nezávislí na politických stranách, jsme nezávislí na hospodářských subjektech,“ stojí v něm. „Jsme konzervativní, ctíme historii prověřené zásady chování lidí ve společnosti a v rodině. Plně si uvědomujeme vliv křesťanství

Stránky www.BNN.cz přinesly například fotky ze zahájení školního roku v blatnické základní škole.

na formování našeho evropského světa, plně si uvědomujeme vliv dialektického materialismu a komunismu na boření hodnot, které nám křesťanství dalo,“ končí kodex.

Na Blatnických nezávislých stránkách je pochopitelně nejvíce informací z dění v Blatnici pod Svatým Antonínkem, nechy-

bí ale ani řada článků, které by šlo označit za zamýšlení v dnešní uspěchané době.

„Snažíme se dávat zajímavé informace z obce ze všech možných oblastí, nejsme bulvární plátek, máme rádi vědu, kulturu i další témata,“ upozorňuje Antonín Bogar.

Hlavním omezením je čas, ani

jeden z nich ho nemá nazbyt, proto jim týdenní interval doplňování vyhovuje. „Upřímně řečeno, máme toho plné zuby, je náročné takto stránky aktualizovat,“ říká Michal Cáb.

Podle slov obou mužů je ale možné těšit se na další jejich počiny. Z posledních týdnů bych rád například upozornil na zajímavý článek o nejstarší vinné bůdě, která je uvedena – jak jsem si přečetl – v záznamech Brněnského zemského archivu z roku 1793. K článku je navíc připojeno velmi cenné video, na kterém je zachyceno lisování hroznů západkovým stylem. Tedy způsobem, který postupně odchází do minulosti.

Existence takových a podobných internetových stránek má jistě velký smysl. Rád bych vám psal o nich dále, ale nemůžu. Jdu si totiž na ně přečíst aktuální a lákavý článek o pobytu hudebního skladatele Leoše Janáčka v Blatnici.

RB

Nevím, kdo z vás, čtenářů, by měl chuť strávit sobotní den takovým způsobem jako hasiči v Blatnici pod Svatým Antonínkem a sousední Louky – někteří z nich jsou na fotkách. Ti v sobotu ráno navlekli gumáky a hasičský úbor a celý den makali na okraji Blatnice. Nejdříve museli v pořádném bahně vybalit 61 dvacetimetrových hadic a tyto hadice táhnout do kopce. Pokud chcete spočítat celkovou délku trasy, byla 1 220 metrů. Hlavním úkolem přitom bylo využití vypouštění přehrady v Blatničce do potoka Svodnice a dostat vodu z něho do výše položeného blatnického rybníka. „Nebyli jsme si jisti, jestli se všechno podaří, protože jsme něco takového dělali poprvé,“ řekl jeden z hasičů Tomáš Dominik. „Nakonec jsme zapojili tři čerpadla a ukázalo se, že to bude stačit,“ dodal. Hasiči tak především prověřili kvalitu rybníku, který se rozšiřoval a také se zpevňovaly jeho hráze. Hasiči byli venku až do pozdního večera, až do deseti hodin potom všechny hadice rozpojovali a čistili – nemusím psát, že vzhledem k počasí to nebylo nic příjemného.

Text a foto: RB

Příběh tajemného hodináře a maratonce

Neobyčejný život Jaroslava Bočka z Ostrožské Lhoty

Bylo to symbolické shledání, Galina Aleksejevová stojí v létě 2009 před hrobem svého otce, Jaroslava Bočka, který zemřel v roce 2003. Jeho největší přání, uvítat svou dceru - která žila celý život v Rusku - v rodné Ostrožské Lhotě, se mu nespínilo. Paní Galina dala na hrob svého otce kytičku a ještě před odchodem pohlédla jeho fotku na pomníku.

Ten zatracený magnetofonový pásek jsem najednou nemohl najít. Věděl jsem, že někde určitě je, vždyť jsem na něj před několika lety nahrával povídání Jaroslava Bočka z Ostrožské Lhoty, zajímavého muže, který zemřel v roce 2003.

Končí léto 2009 a já bych onen pásek nyní nutně potřeboval. Do Lhoty přijede z Ruska Galina Aleksejevová, jeho dcera, nikdy v Ostrožské Lhotě nebyla, rád bych jí pásku s hlasem jejího otce předal. Pamatuji si jako dnes, když jsem nahrával největší přání pana Bočka před jeho smrtí. „Moc bych si přál ještě vidět svou dceru,“ řekl tehdy mně a panu Antonínu Malůškovi, s kterým jsem pana Bočka navštívil v Domově pro seniory v Nezdenicích.

Dvanáct let dceru Galinu neviděl

Těžko, vážení čtenáři, můžete pochopit, jak silná byla jeho touha svou dceru Galinu uvidět. Za druhé světové války patřil

mezi nuceně nasazené v hitlerovském Německu. Tam se seznámil s ženou, do které se zamiloval. Když se dozvěděl, že čekají dítě, těšil se na společný rodinný život. Němci ji ale jako Rusku zajali a on musel domů.

Nastalo několikaleté odloučení. Dvanáct let Jaroslav Boček po ženě a dceři pátral s pomocí mezinárodních organizací. Když je objevil, jeho tehdejší těhotná snoubenka už byla vdaná za jiného. Své dcery Galiny, ze které už bylo děvčátko, se ale pan Boček nechtěl vzdát. Všichni se domluvili, že za ní bude dvakrát do roka jezdit. A skutečně, mnohdy ve velmi obtížných podmínkách za ní jezdil a štědře ji podporoval. Ona za jeho života ale nikdy do Československa nepřijela, taková cesta byla naprosto nad její možnosti. Až nyní v létě roku 2009.

„Nemohla jsem nikdy dříve přijet, bylo to velmi drahé, jen vyřízení cestovních dokladů by vyšlo na mnoho tisíc korun,“ vysvětlovala, když se objevila v Ostrožské Lhotě.

Privítání v rodišti otce

Čekalo ji srdečné přivítání, starosta Antonín Jelének se jí ochotně po celý den věnoval, lhotský farář P. Miroslav Reif odemkl i místní kostel. Hned za ním, pár metrů do mírného kopce, šla paní Galina k hrobu svého otce.

My, kteří jsme ji doprovázeli, jsme mohli vidět i cítit, že svého otce měla skutečně ráda. V tichu postála před hrobem, položila kytičku, pohlédla jeho fotografii. A stejně citlivě se chovala také v jeho domku, kde celý život žil - a ze kterého je nyní památkový domek Háječek, pan Boček na jeho rekonstrukci věnoval z vlastních úspor 70 tisíc korun, dvakrát více ještě odkázal právě dceři Galině.

Až odjela, teprve jsem magnetofonový pásek našel. Poslouchám ho a přemýšlím nad životem Jaroslava Bočka. Neobyčejným životem.

Vždycky jsem ho já i mnozí další považovali za podivína, nic jsme nevěděli o jeho osobním životě, dceři, dalekých cestách za ní. Pro nás to byl hodinář Boček, mistr nad mistry, ve svém malém domečku žil v jediné místnosti, ve které byl nejdůležitější stůl s mnoha a mnoha hodinkami a součástkami do nich. Nad nimi, při rozsvícené lampě seděl se speciální lupou u oka, pan Boček.

Nikdy jsem ho jinak nepoznal. Do chvíle, než jsem ho dvakrát navštívil právě v Nezdenicích.

Povídání pana Bočka z magnetofonové pásky

Najednou vidím jeho život úplně jinak. A znovu si to uvědomuji, když poslouchám jeho povídání.

Byl to velmi pracovitý a houževnatý člověk. Sportovec, několikrát běžel maraton, už legendární jsou jeho boty s olověnou podrážkou, ve kterých trénoval.

„Kdysi jsem četl, že Fini chodí dlouhé túry před během v těžkých botách. Dokonce chodili po těžkém terénu a po močáloch. A když si pak člověk obuje lehké, tak snadněj běhá. A je to pravda. Do obyčejných pracovních botů sem zavrtál na tvrdú kožu olověné podrážky. Potom někteří říkali, co ten Boček běhá tak lehko. A to bylo v tom, že sem měl moc naběhané v tych těžkých botách,“ vypráví pan Boček na nahrávce. Každá bota měla 2,5 kilogramu, a i v pokročilém věku v nich kvůli kondici občas chodil. Nyní jsou vystavené v jeho domku.

Běhu a sportu zůstal věrný celý život, přestože jako dělník tvrdě a poctivě pracoval, mnoho let běhal. I v domově pro seniory působil jako zážrak, denně cvičil, mimo jiné dělal několik desítek dřepů, chodil si i lehce zaběhat na nedaleké hřiště, rád chodil po mnoha schodech nahoru a dolů. Nepil, nekouřil, takřka neutrácel, šetřil. A peníze posílal především dceři Galině. Při našem povídání přišla pochopitelně řeč také na hodinky, na to, kde pan Boček získával první rady. „Chodil jsem často k hodináři Halamčíkovi do Veselí nad Moravou, on pocházel z Velké nad Veličkou. Dával mi také součástky, byl ochotný, kolikrát jsem u něj i obědval, pomohl mi něco, povykládali jsme si, jezdil jsem za ním minimálně deset roků,“ říkal pan Boček. A prozradil i počet hodin a budíků, které za svůj život lidem v širokém okolí opravil - bylo jich podle jeho slov kolem 40 tisíc! Nejen kvůli nim si pan Boček zaslouží, abychom se u jeho hrobem zastavili.

Text a foto: Radek Bartoniček
(Ukázku z povídání pana Bočka můžete slyšet na stránkách www.slovackoDNES.cz)

Úspěch lhotského Háječku ve Strážnici

K neaktivnějším folklorním souborům na Ostrožsku a Horňácku patří Háječek z Ostrožské Lhoty. Jeho členové si mohli „připsat“ nedávno další úspěch, když letos dostali pozvání na vystoupení od Národního ústavu lidové kultury ve Strážnici. Na fotkách můžete vidět, že pozvání se proměnilo ve vystoupení ve strážnickém skanzenu. Lhoťané se ukázali s hodovým pásmem v programu Podzim na dědině. Zajímalo mě, jak k tomuto pozvání vlastně došlo a také, jak byli zástupci strážnického ústavu se Lhoťany spokojeni. Co myslíte? Vlivného „přimluvce“ má Háječek v paní doktorce Ludmile Tarcalové ze Slovákého muzea v Uherském Hradišti. Právě ona Lhoťany do Strážnice doporučila. A jak byli v ústavu lidové kultury spokojeni? „Bylo to pěkné,“ řekl mi Mgr. Martin Šimša, který je vedoucím Centra hmotného kulturního dědictví. „Opravdu“? Zeptal jsem se ještě pro jistotu. „Opravdu. Bylo to velmi autentické, živé, přijelo hodně krojovaných, celé lhotské hodové pásmo se nám líbilo a věřím, že získalo tady ve Strážnici zaslouženou pozornost,“ doplnil ještě pan Šimša. Tak taková odpověď mě potěšila. Ještě bych rád upozornil, že na fotkách nevidíte zdaleka všechny vystupující, bylo jich tolik, že byste jim na velké fotce neviděli ani do tváře, zvolili jsme proto do časopisu jiné fotky. A nakonec se musím ještě zmínit o tom, že kromě Háječku viděli návštěvníci skanzenu také nemálo mladých z letošní lhotské hodové chasy. Tak snad ty mladé vztah k lidové kultuře neopustí.

RB

Foto: Štěpán Mitáček

K poctě učitele Zemana

Kdo by to čekal? Kostelem ve Velké nad Veličkou zněla v listopadu vážná hudba a kostel byl plný - to Veličany ctí. Zejména, když přišli takto uctít svého Martina Zemana, učitele, varhaníka, věhlasného sběratele lidových písní, vzácného člověka, který patřil ke spolupracovníkům Leoše Janáčka. Za varhany seděl při koncertu Jan Gottwald, arcidiecézní organolog olomouckého arcibiskupství, na violoncello hrál Jan Žďánský, špičkový hráč, který už koncertoval v Číně, Japonsku, USA i mnoha zemích Evropy. A bylo dojemné, když oba muži společně zahráli také skladbu velického učitele Martina Zemana. Rád bych dodal ještě jednu informaci - velické setkání bylo součástí skvělého projektu mladých muzikantů „Domovem české hudby“, kteří se snaží uvádět muziku slavných i méně slavných osobností v místech, kde tyto osobnosti působily.

RB

Foto: Antonín Vrba

Darujte předplatné

Čtení o zajímavých lidech
a událostech našeho regionu.

V ceně předplatného je i poštovné.

(228 Kč za 6 čísel vydaných v roce 2010
při osobním odběru cena předplatného jen 120 Kč)

Jak si zajistit předplatné?

- písemně - stačí čitelně vyplnit kupon (nejlépe hůlkovým písmem) a zaslat jej na adresu Mikroregion Ostrožsko, Zámecká 24, 687 24 Uherský Ostroh
- telefonicky - na číslech 572 503 960 nebo 731 166 831
- faxem - na čísle 572 503 960
- e-mailem - tic@ostrozscko.cz

**Pokud se rozhodnete předplatné darovat svým blízkým,
připravíme darovací šek ve vánočním provedení!**

Objednávkový kupon

Objednávám roční předplatné za cenu 228 Kč (6 čísel)

Platba v hotovosti fakturou

Jméno: Příjmení:

Ulice a číslo:

PSČ: Město:

Telefon: +420 E-mail:

Osmdesátiny strýca Halového

O jednom zpívání mužského sboru z Boršic u Blatnice

Strýc Halův nechodá do sboru, ale zazpívat sme jím šli prevelice rádi. Šak aby né. Chlap sú to, že je na nich radost pohledět, zpívajú eště včil druhé vrchy, jak nikdo v Boršicách ... A jaký to byli tanečník, verbír a odzemkár...

Kdyby žili na Horňácku, sú z něho legenda a letos by na Horňáckých slavnostách měli porad. Ale zpátky do Boršic.

V padesátých a šedesátých rokoch tu védli folklorní súbor. Velice úzko spolupracovali s legendárním primášem Hradišťanu Jaroslavem Staňkem. Ten jim také daroval tri měsíce pred svojú smrtú obraz Boršičana, jak verbuje. Jak rekli strýc Halů:

„Staněk ně dál tento obraz k narozeninám a v únoru už sme mu stáli u hrobu. A za to možú ty kurvy komunistické. Ten to tak miloval a oni mu to vzali...“

Strýc došli aj na našu první zkúšku 13. ledna 2008, nazpívali nám na ní první písničku, kerú sme sa

Strýc Halový při naší návštěvě.

potom aj jako našu první naučili - boršický variant NA HORÁCH, NA DOLÁCH...

Tak a včil, když sem všeckým vysvětlil, že sme k ním nešli enom proto, abysme si vypili a neco zakúšli, ale védli nás mnohem ušlechtlejší pohnutky, možu ko-

nečně napsat, jaké to bylo, když sme u Halů pili a neco aj zakúšli...

Seděli sme na podnávrátú. Tam sme zpívali, ale najvěc, a to mňa extra potěšilo, sa besedovalo. Vzpomínalo sa. Historka střídala historku a nasmíli sme sa jak ni-

ky. Šak sem aj kus toho vykládání nahrál pro sebe... Mosím říct, že to bylo krásně prožité pozdní sobotní odpoledne a može lutovat každý, kdo tam nebýl.

Nakonec nemožu nenapsat, jak ňa překvapilo, jak moc byli strýc rád, že sme za ním došli. Šak když sme odcházali vstříc boršické noci, lúčili sa a nemohli sa rozlúčit, když sme zpívali na ulici jak o roztrh: „Na boršických lúčách...“ A ludé nás mýjali ida z kostela, jeden z jeho vnukú prohodil: „A včil možeme všecky ty koše, co sme dnes dědovi dali, rozšlapat. Z vás mňel najvětší radost...“

A já mosím už enom dodat: „My sme zas byli moc rádi u Halů...“

Text a foto: Vlastimil Ondra

(S laskavým svolením autora jsme toto pěkné psaní rádi převzali z internetových stránek www.borsicane.cz, které vřele doporučujeme ke čtení)

Nekončící práce paní Miklíčkové

Tak toto je paní Miklíčková z Ostrožské Lhoty. Mnohokrát jsem jel letos kolem jejího pole - a mnohokrát jsem ji na něm viděl. V jakémkoliv počasí tady pracovala, často shrbená právě nad motýčkou a vším možným, co na poli zasadila. Nenechte se zmást tím úsměvem, ten byl výjimečný jen při focení. Často si říkám, jak bude vypadat naše krajina, až lidé jako paní Miklíčková svá políčka opustí a z polí se stanou jen neudržované pustiny. A příště vám o paní Miklíčkové i dalších ženách v Ostrožské Lhotě napíši více. Napíši vám, jak tam zdarma a z vlastní vůle pletou mnoho a mnoho obvažů pro nemocné leprou.

Text a foto: RB

V listopadu se uskutečnil v chrámu páně sv. Ondřeje v Blatnici pod Sv. Antonínkem koncert komorní hudby, jejímž organizátorem byla Křesťanská akademie a farnost Blatnice. Komorní orchestr Pavla Josefa Vejvanovského se předvedl se skladbami Georga Fridricha Haendela, dále českého skladatele Žijícího v 18. století v Mannheimu Jana Václava Stamice a českého skladatele žijícího v Mohuči Jana Zacha. Brilantní hru na varhany při skladbě G. F. Haendela spolu s komorním orchestrem předvedla Mgr. Marcela Dvořanová. Ke krásnému zážitku přispěl také chrámový sbor z Blatnice pod vedením Pavly Bezděkové, který předvedl dvě skladby od J. S. Bacha a jednu skladu W. A. Mozarta. Všem účinkujícím, kteří tento koncert připravili, patří velké díky. Bylo to krásné odpoledne, které obohatilo duši a potěšilo srdce

Text a foto: AK

Od oceli ke sluneční energii

Stejně jako se mění podnikání Zdeňka Zemka, mění se i veselské železářny

Hutnictví je nejvíce postižený obor, přecházím na solární elektrárny. Tak nějak zní aktuální vzkaz podnikatele Zdeňka Zemka, který tyto elektrárny staví nejen ve Veselí nad Moravou ve velkém měřítku.

Neexistuje mnoho příležitostí setkat se s veselským podnikatelem Zdeňkem Zemkem a položit mu otázky. Jedna z mála byla letos na podzim, kdy v Kněždubě podepisoval smlouvu se známým generálním ředitelem Národní galerie v Praze Milanem Knížákem. Smlouvu, na základě které proběhne v roce 2011 velká výstava obrazů našeho slováckého malíře Joži Uprky. A Nadace Moravské Slovácko, v jejímž čele stojí Zdeněk Zemek, vlastní téměř stovku Uprkových obrazů.

Co byste se zeptali tohoto podnikatele vy, kdybyste jej potkali? Přemýšlel jsem nad dotazy a řekl

jsem si, že otázky by mu pokládali především zaměstnanci Železáren ve Veselí nad Moravou. Proto začínám tímto tématem, obrazy přijdou na řadu později.

„Každý spojuje moje podnikání s oblastí hutnickou, to znamená s železářskou oblastí. To není ale dneska náš největší segment,“ začal podnikatel odpovídat, když jsem se ho zeptal, jak vlastně vypadá jeho podnikání v době celosvětového ekonomického útlumu. A co bude se zaměstnanci ve veselských železárnách?

Podle jeho slov je jeho hlavním podnikáním doprava. „Doprava zaměstnává přes 2.000 lidí,

1.000 autobusů, 150 kamionů, tam je podstatná část,“ sdělil a jmenoval další oblasti: „Další velká část je v lázeňství. Máme v podstatě od Mariánek až po Luhačovice několik lázeňských středisek, Losiny, Ostrožská Nová Ves, připravujeme Piešťany, tady už máme také víc jak 1.000 lůžek. To znamená, že hutnictví není nosný obor. A samozřejmě máme několik dalších společností z oblasti obchodu, realit a další, které doplňují toto portfolio firem.“

„A co hutnictví? zeptal jsem se. „Hutnictví je obecně obor, který prochází obrovskými vývojovými křivkami, dnes je nejvíce postiženo právě hutnictví, zažívali jsme to už v letech 1999-2003,“ odpověděl.

Tady bych měl možná dodat, že v těchto letech to vypadalo s jeho podnikáním dosti špatně, v médiích si bylo možné číst články o tom, jak jsou jeho firmy v miliardových dlužích a jak hrozí některým těmto firmám konkurzy. Dodnes není tak úplně jasné, jak se dokázal Zdeněk Zemek ze všeho dostat a stát se mimo jiné mužem, který „nasypal“ mnoho desítek milionů korun na záchranu fotbalového klubu 1. FC Slovácko.

Každopádně z povídání s ním jasně vyplynulo, že na hutnictví nesází, vsadil na podnikání, které prožívá obrovský boom - na

sluneční energii. Jak velkou energii (teď myslím jeho vlastní) do tohoto vložil, dobře dokumentuje scéna, kterou sám prozradil.

„Seděl jsem tento týden v České spořitelně, projednával se úvěr, a říkal jsem jim: „Máme tady ve Veselí nad Moravou blok 3,6 megawattů.“ Oni se chytali za hlavu a říkali, že to je největší úvěr, co kdy dělali. A já jim říkal, že to je jen jeden segment, my máme rozestavěno 55 megawattů, kolik nám jste toho schopni pomoci?“ vyprávěl Zdeněk Zemek s tím, že do konce roku 2010 by se právě sluneční elektrárny mohly stát tahounem celé jeho podnikatelské skupiny.

„Čili, když budou skřípat hutě, které teď skřípají, budeme dělat všechno pro to, abychom část lidí přesunuli právě do této výroby a věnovali se jiným programům,“ dodal. Když jsem se ho zeptal na propouštění ve veselských železárnách, reagoval s tím, že přesné počty nemá. Jde prý ale jen o desítky lidí, přičemž zaměstnáno je tam téměř 500 lidí.

Během příštího roku tedy uvidíme, jak to bude se zaměstnaností ve veselských železárnách, s úvěry a výstavbou slunečních elektráren v okolí železáren i jinde. Zástupci státu totiž chtějí tento druh podnikání omezovat, protože dotace do tohoto druhu energie stojí státní rozpočet obrovské peníze.

Text a foto: RB

a pár slov k obrazům...

Podnikatel Zdeněk Zemek měl při podpisu smlouvy o výstavě Uprkových obrazů v Praze výbornou náladu. Je jasné, že pro něj nebylo jednoduché prosadit u ředitele pražské Národní galerie Milana Knížáka (vlevo po podpisu smlouvy) velkou výstavu Uprky v samotné Praze. Až se v roce 2011 výstava uskuteční, nepochybně půjde mimo jiné nahoru cena Uprkových obrazů. A zvýší se tak i hodnota sbírky, kterou vlastní nadace Moravské Slovácko, jejímž zástupcem Zemek je. Zatím tvrdí: „Nemám v úmyslu tuto sbírku prodávat.“ **RB**

(Video z návštěvy Milana Knížáka na Slovácku najdete na webu www.slovackoDNES.cz)

Mikroregion Ostrožsko rozděljuje peníze za slavnosti vína

Ačkoliv jsou letošní Slavnosti vína v Uherském Hradišti minulostí a „žijí“ už jen ve vzpomínkách těch, kteří je letos navštívili ať už jako návštěvníci nebo účinkující, zůstává po nich ještě jeden „nesplacený dluh“. Tím je peněžní dar pro účinkující Ostrožska, kterých s námi letos do Hradiště jelo přes pětset.

Mikroregion Ostrožsko získal z Nadace Děti – Kultura – Sport příspěvek ve výši 721. 191 korun.

Starostové Mikroregionu Ostrožsko na jednání Správní rady ze dne 30.10. 2009 jednohlasně odsouhlasili rozdělení finančního příspěvku na pět částí.

Částka ve výši 144. 774 Kč je určena na pokrytí nákladů, které byly vynaloženy Mikroregionem Ostrožsko v souvislosti s akcí Slavnosti vína.

Částka ve výši 120. 000 Kč je určena 8 obcím Ostrožska na obnovu svátečních krojů.

Částka ve výši 379. 500 Kč je určena pro účinkující folklórní soubory.

Částka ve výši 62. 000 Kč je určena pro krojované páry, které reprezentovali obec ve svátečním kroji.

Částka ve výši 14. 917 Kč je určena pro vinaře, kteří se příští rok zúčastní Výstavy vín 2010 a obdrží zdarma čestnou vstupenku a skleničku.

V tabulce můžete vidět, jak jsou peníze rozděleny mezi 28 folklórních souborů Ostrožska.

Hluk		
Mužský pěvecký sbor	20	15. 000
Klebetnice + CM Ženičky	14	10. 500
Dětský soubor Žarůzek 16, Hluboček 17 a Košuláček 18	51	38. 250
Ostrožská Nová Ves		
Mužský pěvecký sbor	15	11. 250
Ženský pěvecký sbor	15	11. 250
Pomněnky	19	14. 250
Folklórní soubor Novoveštan	30	22. 500
Ostrožská Lhota		
Folklórní soubor Háječek	26	19. 500
CM Višňa - mladí	9	6. 750
Dětský soubor Kameňáček	12	9. 000
Ženský pěvecký sbor	16	12. 000
Mužský pěvecký sbor	12	9. 000
Blatnice pod Svatým Antonínkem		
Dětský soubor Vavřínek	28	21000
Dětská CM	13	9. 750
Mužský pěvecký sbor	12	9. 000
Ženský pěvecký sbor	11	8. 250
Blatnička		
Dechová kapela Blatnička	12	9. 000
Dětský soubor Jasenka	21	15. 750
Boršice u Blatnice		
Mužský pěvecký sbor	17	12. 750
Uherský Ostroh		
Tetky - ženský pěvecký sbor	6	4. 500
Galuškovo Slovácko - Oskoruše	9	6. 750
Galuškovo Slovácko - Tancováček	16	12. 000
ZUŠ - dětská cimbálová muzika	27	20. 250
Haštera folklórní soubor	11	8. 250
Veselí nad Moravou		
CM Radošov	11	8. 250
Taneční soubor Radošov	22	16. 500
Taneční soubor Štěpnička	42	31. 500
CM Cangla	9	6. 750

Harmoniky a heligonky na Suchově

24 muzikantů bavilo tři hodiny diváky na Suchově

Obyčejná, menší, prázdná místnost, bíle vymalovaná, stoly, židle, lednička, nic zajímavého. Ticho. Počítám, že takovou najdete tuto místnost po naprostou většinu roku.

Jenže - stačí muzikant. Jeden. Druhý. Třetí. Začínají hrát a zpívat, nezajímavou místnost změni několik veselých chlapků v prostor, ze kterého se vám nechce odejít.

Místnost, o níž vám píší, je na Suchově. Letos v říjnu se tady připravovali na své vystoupení harmonikáři a heligonkáři. Bylo jich 23. A jedna žena. První ročník takového setkání, tady, na vesnici, kde se toho během roku moc neodehraje.

Sál byl plný, stejně jako pódium, na němž stáli kromě muzikantů také dva průvodci večerem. Jan Kružica a Jana Halamičková.

Oba byli výborní, vtipní, pohotví, příjemní, moderování je očividně bavilo, byla radost je z publika sledovat.

V hlavní roli ale byli samozřejmě samotní harmonikáři a heligonkáři, kteří přijeli z mnoha různých míst Slovácka a také ze Slovenska. O každém by šlo napsat, každý měl svůj příběh, spojovala je láska k muzice a dobré náladě.

Oficiální konec nastal půl hodiny po desáté večer společným zpíváním a hraním. Vzhledem k tomu, že ale byly zrovna na Suchově hody, hrálo se mnohem déle, nejvytrvalejší byli slovenští hosté - ti hráli ještě ve tři ráno.

Text a foto: RB

(Zvukový záznam pořadu najdete na www.slovackoDNES.cz)

lucerne

- ▶ zpravodajství
- ▶ on-line přenosy
- ▶ sport
- ▶ multimédia
- ▶ kulturní servis

... a mnoho dalších

Fotografování svateb, společenské události, rodinné portréty, booky, fotografování dětí.

Vyfotografujeme i vaše provozovny, výrobky či domácí mazlíčky.

Volejte, pište.

Kontakt:

tel: 606 276 710,

e-mail: personaphoto@centrum.cz,

www.personaphoto.717.cz

Neobvyklý rybářský „koncert“

Výlov přehrady v Blatničce byl především těžkou dřinou

Kdysi jsem si bláhově myslel, že takový výlov rybníka či přehrady je ze všeho nejvíce pěknou romantikou pro oko. Ze břehu sledujete, jak se mlha vznáší nad vodou, pomalu odchází a místo ní přichází rybáři, kteří s úsměvem na tváři a před objektivy fotografů ukazují ty největší ryby, jaké nebylo možné celý rok vidět. Ovšem - omyl, omyl, omyl. Při výlovu přehrady v Blatničce se přesvědčuji, že dostat z vody

na břeh tuny a tuny ryb není žádná sranda. Bláto, zima, déšť... Největší cenu má tady u vody prachobyčejný plastový hnědý kelímek, ve kterém je trochu čaje nebo kávy, pofoukat, usrkávat, napít se, vykouřit případně cigaretu a rychle zpět do práce. Tuny ryb jsou na dosah... Nasednout do loděk, popadnout obrovskou síť, chodit po rybníku ve vysokých gumácích a s velkými palicemi, „třískat“

jimi do vody a doufat, že co nejvíce ryb skončí v sítích. A potom rychle na břeh, nespočítatelné množství ryb vytahovat na břeh a potom u pásu třídit podle velikosti - výběr, jedničky, dvojky trojky... Mnohé ryby končí v kádích, ze kterých je nutné opět ryby vydělat a transportovat dál. Nikomu takovou práci opravdu nezávidím.

Je to koncert, koncert mistrů virtuozů, kteří jsou dokonale sehraaní, takto jezdí z jednoho místa na druhé. Místo houslí, fléten nebo třeba křídlovek mají v rukou kapry, štiky nebo candáty. Tým, o kterém vám píši, je většinou z Hodonína, z Rybářství Hodonín, potkávám jej pravidelně při říjnovém výlovu - šéfem je muž vpravo nahoře, náměstek této společnosti.

Ovšem, jak vidíte náměstek, který má kancelář v pěkné zimě u vody. A pravidelně tady potkávám samozřejmě i pana Minaříka

z Blatničky, který je na horní fotce vlevo.

Jak byl letos s „úrodou“ spokojený, nevím, v době výlovu vždy chodí ustaraně kolem a nemá smysl se jej ani na nic ptát. Ale zajímalo by mě, jaké to je být takovým vládcem nad „rybí říší“.

Text a foto: RB

(Více fotografií najdete na www.slovackoDNES.cz a www.ostrozsko.cz)

O vymírajícím koníčku

„Věkový průměr holubářů je katastrofa,“ tvrdí šéf ostrožského spolku

Dostat se k panu Vítězslavu Pištěkovi z Uherského Ostrohu, který chová závodní holuby, nebylo vůbec nic jednoduchého. Na podzim se pustil do stavení nových voliér, a tak na povídání o jeho celoživotní vášni se dostalo až začátkem listopadu.

Království malých opeřenců se skrývá v přístavbě jeho domu, který se táhne dál do zahrady. Nové voliéry jsou ukryté v podkroví nenápadného stavení. „Mám přes tři stovky závodních holubů, pojdte se podívat,“ volá mě na prohlídku svých voliér, sotva se pozdravíme.

„Tady mám jedno oddělení, to jsou samí závodníci,“ ukazuje na holuby, kteří vyplašeně létají ven jeden přes druhého, až je téměř prázdná voliéra. „To víte, že se vrátí. Jsou přece poštovní,“ směje se nad mým dotazem, jestli svoje holuby ještě někdy uvidí. Vítězslav Pištěk dělal více jak osm let okresního výcvikáře holubářů, a jak sám říká, minimálně dvacet let už je předseda spolku v Uherském Ostrohu. Když přijde řeč na věkový průměr holubářů má pro něj jediné slovo.

„Katastrofa! Já mám šedesát roků a jsem tady v Ostrohu čtvrtý nejmladší. Je to bohužel vymíra-

jící koníček. Mladí to nikde nevidí a je to také finančně náročné a zisk téměř žádný. Když jsem začínal, tak nás bylo ve svazu pětapadesát. Dneska je nás s bídou deset. A mladí? Nikdo! Ani já nemám následovníka, děcka to nebaví. Když jim dám podržet na pět minut holuba, už se ošívají,“ smutní předseda ostrožských holubářů, který vidí největší finanční zátěž v samotných holubech. „Víte, to postavení voliéry není až tak drahé. Dá se pořídít tak za 15 tisíc. Drazí jsou holubi. Dneska stojí špičkový holub kolem 10 tisíc korun a na závodech získáte akorát tak pohár a diplom. Jinak nic. To kdyby řekli

mladí kluci tatovi, že chtějí začít holubařit, tak je asi zabije,“ směje se Pištěk a vzpomíná na svoje začátky.

„Já jsem začal s holuby, když mně bylo dvanáct roků. Přičichl jsem k tomu díky kamarádovi a dělám to s menší přestávkou do dneška. Za komunistů jsme patřili pod Svazarm a dneska tady v Ostrohu patříme pod druhou oblast okresního Svazu chovatelů holubů. To je Ostroh, Blatnice, Hluk, Nová Ves a Kunovice. V celé této oblasti je nás kolem sedmdesáti holubářů,“ vysvětluje systém organizace.

Také vás napadá otázka, co vlastně ty chovatele na tom tak baví?

Proč to vlastně dělají? Odpověď je poměrně jednoduchá. Baví je na tom soutěžení s ostatními chovateli.

„Pro mě je největší potěšení, když se holubi vypustí někde tři sta kilometrů od vás a vy na ně doma na dvoře čekáte. Já už mám spočítané, že tady budou třeba kolem desáté a čekám. Když uvidím nad svým barákem, jak ten můj holub v ohromné výšce stáhne křídla a míří domů, tak to vám řeknu – to mně jde mráz po zádech,“ přiznává s chvěním v hlase chovatel.

Holuby, holuby a ještě jednou holuby. Téměř nic jiného na dvoře u Pištěků nevidíte. Co na to vlastně říká rodina nadšeného chovatele? „Oni jsou rádi. Dřív jsem chodil s myslivcem každý čtvrtek na pivo, ale teď už jsem úplný abstinent. Jestli dobře počítám, tak jsem nebyl v hospodě už minimálně patnáct roků,“ přiznal holubář.

Vítězslav Pištěk má kromě myslivosti ještě jednoho koníčka, který není tak časově ani finančně náročný. „Chodím na fotbal. Na Slovácko mám dokonce permanentku a jsem na každém zápase.“

Text a foto: Stanislav Dufka

Kdo by to dnes dělal...

Chovatel pan Jan Světlík je jedním ze zakladatelů svazu chovatelů ve Velké nad Veličkou. Svou umanutou pílí a neúnavnou prací „vychoval“ zvířata hodná významných ocenění na mnoha výstavách. Stěží byste mu hádali osmdesátku, doma na dvoře stále běhají slepice, chová však ještě králíky a dokonce pštrosy.

Chovatelství se věnuje víc než čtyřicet let. A to i přesto, že sil s přibývajícím věkem ubývá. Nejen pro desítky let věnovaných zvířatům, ale pro zkušenosti je dnes jedním z nejlepších chovatelů na Horňácku. Letošní osmdesátiny oslavil s rodinou a také - jak

jinak - se „svým“ klubem chovatelů. Od svého počátku pan Světlík vede kroniky, kterých je dnes už pět. Kdybyste je viděli! Jsou plné fotografií a textů psaných rukou.

„Já sem trebas byl v práci, šel sem dom, kde sem sa pripravil a vyrazil sem vlakem do Kolína, kde byla schůza chovatelů celé republiky. Eště v noci sem jel vlakem dom, a ráno šel do práce. Kdo by to dnes dělal,“ ptá se a přitom odpověď předem zná. Nikdo, říkám si jen sama pro sebe.

Text a foto: Zuzana Lipárová

Jan Světlík se věnuje ve Velké nad Veličkou 40 let chovatelství.

Folklor, folklor, folklor - ale nejen on

Profily pěti malířů, kteří vystavovali v našem regionu

Folklor. Folklor. Folklor. Hned několik výstav s tímto tématem bylo možné navštívit v uplynulých týdnech v našem regionu. Pojdte se s námi na ně podívat a seznámit se s tím, jak folklor dnes vnímají a malují: Lenka Jurečková, Zdeněk Hudeček, František Pavlica a Moarch Miško Eveno. Ovšem nejenom folklor malíři malují a nejenom folklor bychom pochopitelně měli vnímat. Proto se nakonec podíváme na výstavu zcela odlišnou.

Texty a foto: Radek Bartoníček

Začneme Zdeňkem Hudečkem, malířem z Uherského Ostrohu, který si získal během mnoha let řadu příznivců - bylo to vidět také na velkém zájmu o jeho výstavu na radnici v Ostrožské Nové Vsi. A stejný zájem lze vidět i na jiných jeho vernisážích.

Zdeněk Hudeček není klasickým „folklorním malířem“. Naprostou většinu života totiž maluje oblíbené „snové“ obrazy s tématem krajin, zátiší, portrétů i figur. Řekl bych, že právě takové obrazy se

k jeho povaze hodí, je spíše introvert, člověk, pro kterého je nesmírně důležité rodinné zázemí.

Folklor začal malovat až v poslední době, kdy ho k tomu vyzval jeden z jeho známých. Pustil se tedy do tohoto tématu, a alespoň soudě podle ohlasu návštěvníků jeho výstav, sklízí pochvaly. Na obrazech Zdeňka Hudečka tak můžete vidět například hody v Uherském Ostrohu nebo známý Slovácký rok v Kyjově.

František Pavlica? Také on si jako Zdeněk Hudeček „odskočil“ k folkloru. Také on je z našeho regionu, z Hroznové Lhoty. Tím ale jeho podobnost s ostrožským malířem nekončí. Pavlica a introvert? Vyloučeno! Všechno, jenom ne toto, není pro něj například problém „vylézt“ na divadelní jeviště a tady sehrát ochotnické představení, při kterém se směje celý sál. Hlavním jeho „byznysem“ je

výroba ze slámy, třeba výroba doškových střeš a věnců. V umění je mu blízká olejomalba (maluje krajiny, portréty), věnuje se ale také grafickým technikám, například barevné litografii. Fotka je z jeho letošní podzimní výstavy v Městském muzeu ve Veselí nad Moravou, kde bylo možné vidět také pod „pokličku“ právě jeho grafické práce.

Moarch Miško Eveno je muž jiného kraje i jiné země, Francouz, který si získal Slovácko i srdce mnohých, kteří tady žijí. Letos navštívil i náš mikroregion, když měl výstavu ve Veselí nad Moravou, v galerii Ve Dvoře. Přijel se svým „dvorním“ spisovatelem, Jiřím Jílikem, který o něm výstižně i zajímavě přednesl

několik slov. Třeba o tom, jak pan Eveno kreslí naše folkloristy v různých komických situacích. K psaní o něm a jeho tvorbě bych ale potřeboval mnohem větší prostor.

Jinak letos oslavil pětasedmdesát let života. Řekl bych, že se do našeho kraje zamiloval víc než mnozí z těch, kteří tady žijí celý život.

Lenka Jurečková je mladá dáma, která sice žije v Praze, ale na Slovácku ji můžete vidět často. Pochází totiž z Bzence, na Slovácku jezdí po folklorních akcích, vystavuje tady a podílí se i na různých projektech - Sbořečku žen z Lipova namalovala například obrázky na jejich CD a navrhla jeho celý obal. A nyní maluje i pro Lidové tradice a řemesla v Uherském Ostrohu. Patří k nemnoha autorům, kteří se folklorními náměty „programově“ zajímají. To, že má k němu blízko, můžete poznat i podle toho, že na svých vernisážích bývá často v kroji. Viděl jsem ji tak loni v Uherském Hradišti a letos před několika týdny v muzeu ve Veselí nad Moravou a v Hroznové Lhotě.

Poslední „výtvarné“ zastavení“ je od těch předcházejících čtyř zcela odlišné. Právě proto má ale určitě smysl se u něj zastavit. A také ocenit zástupce veselské galerie Ve Dvoře, kteří k sobě pozvali na téměř celý říjen „nefolklorní“ autorku Markétu Korečkovou. Při vernisáži neměla na sobě žádný kroj jako Lenka Jurečková, žádné nadšení pro folklorní dění jako František Pavlica, žádný cit pro Slovácko jako Moarch Miško Eveno. Přesto všechno je Markéta Korečková zajímavá čtyřiatřicetiletá žena z Chrudimi, která vystudovala sochařství na pražské Akademii výtvarných umění. Má za sebou už řadu výstav, ta ve Veselí měla název Feministka v pantoflích. Tato její výstava mohla „otestovat“ také naši vnímavost a toleranci k modernímu umění, její dílo „princezničky“ (na fotce) bylo například v Pardubicích na výstavě bohužel zakryto po zásahu tamní radnice. U nás na Slovácku se zdá, že jsme zatím zvolili jiný přístup - pasivitu a nezájem, při vernisáži šel počet účastníků spočítat na prstech rukou.

Setkání starostek v Blatničce

Tolik žen najednou se vidí málokdy. A zejména když všechny mají stejnou profesi – jsou starostkami svých obcí nebo měst na Hodonínsku. Není divu, že se čas od času potkávají a probírají spoustu věcí.

Nedávno se takto potkaly v Blatničce, kde je hostila místní starostka Jarmila Hrušková, která pro ně připravila i zajímavý program.

Starostky se byly například podívat ve středisku Školy lidových tradic a řemesel, což je známá krojová dílna, odkud vychází řada pěkných věcí. Mimocho-

dem, podívejte se na web těchto dílen www.tradiceslovacka.cz, je na nich mnoho zajímavých informací i fotek.

Kromě toho zorganizovala starostka Blatničky pro své „kolegyně“ několik zajímavých přednášek, kdy vystoupila například ředitelka Pozemkového úřadu Hodonín, ředitelka Jihomoravské komunitní nadace i ředitelka Regionu Slovácko – Hodonín.

Jak vidíte, ženy se zcela obešly bez účasti mužů.

RB

Foto: Zuzana Lipárová

Poslední poutí na Antonínku byla Dušičková pout', která se tentokrát vydařila ještě více než obvykle. Bylo totiž pěkné počasí, a tak na tuto podzimní pout' přišlo poměrně dost lidí. Po mši se věřící vydali se svíčkami na křížovou cestu.

RB

Foto: Stanislav Dufka

Folklor můžeme v našem regionu slyšet na mnoha a mnoha místech, často velmi kvalitní. I v této kvalitě existují ale „lahůdky“, které neochutnáte každý měsíc. Mezi ně patří Festival lidových muzik v Uherském Ostrohu, který byl místem setkání dvou zajímavých akcí. Z Uherského Hradiště přijeli účastníci akce Hudba Visegrádu - XIX. Festival hudebních nástrojů lidových muzik, a ze Strážnice pro změnu mladí muzikanti, kteří hráli na akci Muzičky 2009, jejímž pořadatelem byl Národní ústav lidové kultury. O názvy ale až tak nejde, v ostrožském zámku byla prostě slyšet velmi dobrá lidová muzika z různých míst České republiky i ze Slovenska. A jako třešnička na dortu vystoupila maďarská kapela CimbaliBand. Tak „dábelskou“ lidovou muziku Ostrožané dlouho neslyšeli, ani neuslyší. V závěru tedy jen konstatuji, že zájem Ostrožanů i okolních byl pramalý, nepřijet autobus „folkloristů“ z Uherského Hradiště, v hledišti by téměř nikdo neseděl. Je to smutné, ale je to tak.

Text a foto: RB

(Videoukázku z koncertu najdete na www.slovackoDNES.cz)

Klub dřívě narozených v Uherském Ostrohu se pod vedením Věry Hendrychové schází už sedmáct let. Setkání první říjnovou středou jim svým vystoupením zpestřily mažoretky z Ostrožské Lhoty a ukázka podzimního dekorování květinárek Lenky a Mirky z květinářství MS Profinet v Uherském Ostrohu.

Text a foto: ZL

DDM Pastelka ve spolupráci s odborem kultury, divadlem Blic a Mementem mori v Uherském Ostrohu připravili potřetí mimo mnoho jiných zajímavých akcí Zámecké bloudění, na které se vydalo opět mnoho odvážných návštěvníků. Mladší děti si mohly vyrobit originální výrobky v dílně Lidových tradic a řemesel.

ZL (Foto: L. Kovařík)

Vyšel Malovaný kraj

Náš časopis opět rád oznamuje, že vyšlo další číslo Malovaného kraje, cenného časopisu, který mimo jiné přináší informace o lidové kultuře na celém Slovácku. Podpořte tento časopis, podpořte tím také mapování našeho regionu současného i minulého. Veškeré informace o časopisu získáte na webu www.malovanykraj.cz nebo na čísle 602 575 463 a 724 965 609. **RB**

V rámci Týdne knihoven uspořádala Městská knihovna v Uherském Ostrohu cyklus akcí k Mezinárodnímu roku astronomie pod názvem „CO VYPRÁVĚL DALEKOHLÉD“.

Text a foto: L. Hrdinková

Ojedinělý „partyzánský“ závod

Kondice dnešních dětí je bídná. Ve Lhotě ji prověřuje náročná zkouška. Bude i za rok?

Pokud bych si o tomto závodě četl někde v novinách, zřejmě by mě ničím nezaujal. Prostě „nějaký“ klasický závod školáků, kterých jsou desítky či stovky. Jenže já jsem o tomto závodě nečetl, ale byl jsem se na něj podívat na vlastní oči. A pochopil jsem, že nejde o žádný „nějaký“ závod. Naopak, podobných závodů by mělo být víc a mělo by se ho účastnit ještě více škol.

Školní závod o Partyzánský samopal v Ostrožské Lhotě přitahoval pozornost před několika lety, kdy začínal, především kvůli svému názvu - vždyť takový název jsme znali z dob minulých, kdy byl spojený i s totalitní ideologií. Léta ovšem utekla a dnes je jasné, že stojí za pozornost ze zcela jiných důvodů. Máloukde si hrábnu školáci na dno svých sil i schopností tak jako tady.

Stačí, abyste chvíli byli se školáky v terénu a vidíte, jak obtížně například běží, orientují se v přírodě nebo třeba jen tak na loďce plují z jednoho břehu potoka na druhý.

„Jakékoliv fyzické úsilí jim dělá bohužel problém,“ potvrzuje tělocvikář Vít Pjajčík, který se závodem přišel. Měl bych dodat, že přísný tělocvikář, který se skutečně snaží, aby děvka měla alespoň nějakou fyzičku.

„V tělocvikovi nemůže být žádná demokracie, když se musí něco udělat, tak se to musí udělat, žáci si dnes všechno chtějí velmi ulehčovat,“ tvrdí.

Trať závodu vybírá spolu s ředitelem školy Mgr. Tomášem Mlčochem, je pyšný na to, že se každý rok se daří udělat novou trať, která dá všem školákům zabrat. „V Ostrožské Lhotě je pro takové závody ideální terén,“ pochvaluje si. Jsou tady příjemné kopce, zajímavá příroda, potok se zátočinami i kaňon - to se ví, že takový vesnický.

Tady na fotkách se můžete podívat na některá místa závodu. Vpravo nahoře je hlavní organizátor Vít Pjajčík, pod ním je jedna z dívek, která takto dopadla při přebíhání potoka. V levém sloupci fotek vidíte, že cest přes vodu bylo několik. A na úplně spodní fotce je střelba. Školákům dělala poměrně velké problémy. Dík určitě patří všem školám, které vyslaly děti do závodu.

Ale nejde jen o běh a fyzičku. Děvka musí mít znalosti ve vlastivědě, botanice i zdravotvědě, nevyhnou se také střelbě ze vzduchovky, rovněž hází granátem.

Letos se závodě zúčastnilo 45 hlídek z 11 škol, z našeho mikroregionu vyslali své reprezentanty Veseláné, Ostrožané, Novovešťané a Blatničané a přiděčka z Blatničky. V nelehké konkurenci Novovešťané dokonce zvítězili, tady jsou příjmení žáků: Silnicová, Kresánková, Nikl, Hěl. Jinak se do první desítky nikdo z našeho regionu nedostal.

Celá akce přitom není náročná jen pro soutěžící, ale také pro organizátory - zejména když počasí bývá mnohdy hodně studené a nepříjemné. Proto je velmi dobře, že lhotská škola si bere závod za svůj, po celé trase šlo potkat na stanovištích celý pedagogický sbor, počínaje ředitelem, který registruje účastníky u startu a cíle.

„Ale uvidíme, jak to bude se závodem dál,“ říká s určitou skepsí v hlase učitel Pjajčík. Naráží přitom nejen na „ochotu“ řady lidí, ale také na fakt, že různé před-

pisys jsou stále komplikovanější a málem neumožňují pohyb školáků v terénu.

A ještě jeden postřeh. Za pozornost stojí i to, jak Vít Pjajčík následné výsledky obratem umístí na internet školy, včetně fotek, videa a řady dalších informací. Však se případně podívejte na stránku www.zsol.cz.

Text a foto: RB

(A fotky i video z partyzánského samopalu najdete také na webu www.slovackoDNES.cz)

Cukrářství Budařovi

Tím nejkrásnějším dárkem k Vánocím
není nic, co se zlatem třpytí ...
... Je to úsměv, láska, pohlázení.
Nad takový dar žádný není.

Za projevenou přízeň děkuje,
krásné Vánoce a hojně štěstí v novém
roce přeje Cukrářství Budařovi
Ostrožská Lhota.

Na letošní Vánoce, ale i k jiným slavnostním
příležitostem, jsme si pro vás připravili

**speciální nabídku
„mini zákusků“,**

které si můžete objednat na našich prodejnách.

Rovněž přijímáme objednávky na
vánoční čajové pečivo.

Ostrožská Lhota

prodejna - tel. 608 726 980, výrobná - tel. 572 598 703

Uherské Hradiště

Mariánské náměstí 78, tel. 572 553 470

www.cukrarstvibudarovi.cz

KS KOVOSTEEL

www.kovosteel.cz

**NAVŠTIVTE KOVOSTEEL
A ODJEĎTE S DÁRKEM!**

**ZA ŠROT, ZA NÁKUP UHLÍ,
DŘÍVÍ, HUTNÍHO, ARMY ...
SUPER DÁREK**

„přeměte šrot nebo u nás nakupte co potřebujete a dárek je Váš!“

Zpravodaj Místní akční skupiny

Hornácko a Ostrožsko

Podpořili jsme šest projektů

Jak můžete získat peníze

Informace pro lyžaře

Podzim s hody v Louce

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko.

MAS Hornácko a Ostrožsko podpořila dalších 6 projektů!

Místní akční skupina Hornácko a Ostrožsko vyhlásila v půlce července 3. výzvu na realizaci místní rozvojové strategie „Návrat ke kořenům lidové kultury služeb a řemesel.

Výzva byla zaměřena na předkládání žádostí o dotaci v rámci dotačního opatření Fiche 3 – Občanské vybavení pro děti a mládež.

Žádosti o dotaci byly překládány v kanceláři MAS do termínu 4. září 2009. K tomuto datu bylo zaregistrováno 7 projektů.

Projekty byly nejprve zkontrolovány pracovníkem MAS, zda jsou v rámci programu Leader přijatelné. Všechny podané projekty splnily

podmínky přijatelnosti a byly dále předloženy výběrové komisi k bodovému hodnocení.

Projekty byly hodnoceny šesti členy výběrové komise a každý projekt byl hodnocen nezávisle 3 hodnotiteli. Projekty byly obodovány podle stupnice preferenčních kritérií, která je předem uvedena v jednotlivých dotačních opatřeních. Dne 5. 10. 2009 bylo na jednání výběrové komise podle počtu bodů sestaveno pořadí projektů.

Výběrová komise byla limitována objemem finančních prostředků ve výši 2. 537. 554 Kč, a proto byl jeden projekt, který se umístil na posledním místě, určen jako náhradní a bu-

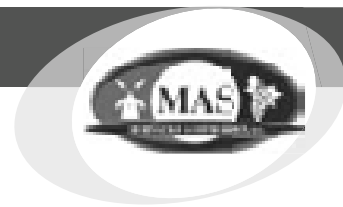
de vybrán ke spolufinancování z PRV ČR jen v případě, že by některý z vybraných projektů neprošel další kontrolou na RO SZIF - Regionálním odboru Státního zemědělského intervenčního fondu v Olomouci.

Výběr projektů byl zkontrolován a schválen 5členným programovým výborem. Níže uvedené projekty byly dne 22. října 2009 představeny a schváleny členy valné hromady MAS Hornácko a Ostrožsko. Dne 23. října byly projekty zaregistrovány na RO SZIF v Olomouci.

Jana Bujáková

Přehled vybraných projektů v rámci 3. Výzvy/2009

Dotační opatření	Název projektu	Žadatel	Celkové výdaje projektu	Výše požadované dotace
Fiche 3	Obnova kulturního domu v Nové Lhotě	Obec Nová Lhota	632. 312 Kč	441. 024 Kč
Fiche 3	Hřiště Hrubá Vrbka – sociální zařízení	Obec Hrubá Vrbka	1. 167. 157 Kč	696. 370 Kč
Fiche 3	Vybavení multifunkčního hřiště v obci Louka	Obec Louka	392. 700 Kč	297. 000 Kč
Fiche 3	Výstavba nového podia u hlucké tvrze	Město Hluk	516. 997 Kč	391. 005 Kč
Fiche 3	Dětské hřiště – MŠ	Obec Blatnice pod Svatým Antonínkem	617. 739 Kč	467. 197 Kč
Fiche 3	Odpočinková zóna pro maminky s dětmi	Obec Ostrožská Nová Ves	323. 889 Kč	244.958 Kč
Fiche 3	6 projektů		3. 650. 794 Kč	2. 537. 554 Kč

Stručné představení vybraných projektů:

1) OBEC NOVÁ LHOTA: *Obnova kulturního domu v Nové Lhotě*

Podstatou problému je obnova budovy kulturního domu v Nové Lhotě. Projekt řeší kompletní výměnu starých netěsnících oken a dvou kusů dveří za nová plastová v celé budově kulturního domu. Projekt dále řeší rekonstrukci otopné soustavy v prostorách kulturního domu a obecního úřadu – instalace plynového kotle. V současné době je kulturní dům vytápěn velmi neekonomicky původním elektrickým topením, které již neodpovídá současným požadavkům.

Cílovou skupinou projektu jsou občané obce Nová Lhota všech věkových kategorií. Kulturní dům je hojně navštěvován dětmi základní a mateřské školy (školní akademie, národopisný soubor, dětský karneval, mikulášská besídka a další), střední generací při nejrůznějších kulturních a společenských akcích (plesy, hody...), starší generací (beseda pro důchodce, přednášky, besedy...). Velký prospěch projektu spočívá také ve významné úspoře energetických zdrojů v budově kulturního domu. Projekt bude dokončen v březnu 2010.

2) OBEC HRUBÁ VRBKA: *Hřiště Hrubá Vrbka – sociální zařízení*

Ti z vás, kteří využívají sportovní areál v Hrubé Vrbce ví, že na hřišti je nedostatečné sociální zařízení. Šatny pro fotbalisty jsou v havarijním stavu, WC se musí používat suché nebo mobilní TOI TOI. U tenisových kurtů šatny ani sociální zařízení nejsou. V současné době je areál využíván fotbalovým oddílem, tenisovým oddílem, hasičským sborem a k pořádání kulturních akcí pod otevřeným nebem. Neopomenutelný je i fakt, že areál využívají i okolní vesnice – Kuželov a Malá Vrbka. Při takové návštěvnosti je nevyhnutelné, aby obec vytvořila vhodné zázemí.

Účelem projektu je vybudování sociálního zařízení odpovídajícího hygienickým předpisům. Budou postaveny nové šatny, sprchy a WC, zvláště pro ženy a muže. Projekt přispěje k ještě většímu využití víceúčelového hřiště a areálu, a tím i větší organizaci soutěží a závodů v hasičských sportech a tenisu. Projekt by měl být dokončen v květnu 2010.

3) OBEC LOUKA: *Vybavení multifunkčního hřiště v obci Louka*

Louka má nové multifunkční hřiště s povrchovou úpravou ELASTON - ELTEK. Jelikož pořizovací náklady byly vysoké, nezbyly již obci finance na vybavení ani oplocení hřiště. Absence oplocení velmi znehodnocuje povrch, protože se na hřišti často vyskytují nežádoucí účastníci, jako jsou čtyřkolkáři nebo milovníci skatu. Podstatou projektu je vybudování oplocení hřiště a především nákup vybavení hřiště - nákup branek pro minikopanou, pořízení a upevnění sítí na nohejbal, volejbal a košíkovou. Díky novému vybavení se rozšíří možnost využití hřiště. Již zaběhlé sportovní akce (nohejbal, volejbal), které se v Louce konají, budou mít konečně důstojnější zázemí. Nové vybavení můžete využívat už od měsíce dubna 2010.

4) MĚSTO HLUK: *Výstavba nového pódia u hlucké tvrze*

Předmětem tohoto projektu je výstavba nového dřevěného pódia, které bude sloužit pro kulturní a hudební vystoupení spolků. Dřevěné pódium má být umístěno v centru města v blízkosti významné kulturní památky – vodní tvrze. Právě na tomto místě se odehrává řada kulturních událostí a chybí zde vhodné zázemí pro vystoupení a prezentaci folklorních spolků a dechových kapel. Město Hluk již dlouhodobě připravuje výstavbu tohoto pódia, které se vždy odloží především z finančních důvodů, a tak účinkující vystupují pouze na zpevněném veřejném prostranství, které mimo kulturní akce slouží také jako park.

Nové pódium bude samostatně stojící stavba o výšce podlahy 0,25 - 0,45 m nad terénem, s částečným zastřešením. Zastavená plocha pódia bude 39,98 metrů čtverečních. Obestavěný prostor pódia bude 61,26 metrů čtverečních. Jedná se o přístřešek s dřevěnými sloupky ze smrkového hoblovaného řeziva bez obvodového zdiva přístupný ze všech stran, dispozičně je přístřešek řešen jako jeden prostor s možností rozdělení případnými kulisami dle požadavků jednotlivých představení. Součástí projektu je i nákup 25 mobilních sedacích souprav. Vše bude dokončeno v měsíci květnu.

5) OBEC BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM: Dětské hřiště – MŠ

Obec Blatnice v rámci svého projektu plánuje oživení dětského hřiště v MŠ. Děti se mohou těšit na 7 nových herních prvků – například houpačky, tabule, stanový domeček s terasou, zajímavou trampolínu (mimo chodem takovou ještě v okolí nikdo nemá!)... Pod nové i stávající herní prvky se vybuduje pryžová dopadová plocha, která bude odpovídat příslušným normám. Aby bylo hřiště ještě veselejší a přitažlivější pro děti i maminky, bude součástí projektu i zajímavá výsadba - ovocný sádek (jeřáby a okrasné jabloně), vnese do celkové kompozice zajímavost svým květenstvím a podzimními plody. Prudší svah vedoucí k budově MŠ bude osazen kvetoucími keři a cibulovinami. Hřiště bude dokončeno již v měsíci květnu 2010.

6) OBEC OSTROŽSKÁ NOVÁ VES: **Odpočinková zóna pro maminky s dětmi**

V obci bylo v nedávné době zrušeno dětské hřiště v parku u hřbitova. Obec si uvědomovala absenci dětského hřiště v centru obce, proto se rozhodla podat projekt na vznik nového hřiště v přední části uzavřeného areálu mateřské školy. Budou zde umístěny prvky herní i prvky mobiliáře. Jedná se o následující prvky: řetězová dvouhoupačka se sítí, vahadlová houpačka (dřevěná), herní sestava FLORA 25 C. Výrobky budou doloženy atestem a budou instalovány dle požadavků dodavatele. Projekt respektuje veškeré bezpečnostní zóny uváděné výše uvedeným výrobcem u jednotlivých herních prvků. Bezpečnostní povrch bude proveden z pryže o tloušťce dle dopadové výšky (20 a 40 mm). Přístup k jednotlivým herním prvkům bude umožněn pomocí zpevněné komunikace s mlatovým povrchem. Dále dojde na přání investora ke zbudování oplocení hřiště se dvěma vstupními brankami. Práce budou dokončeny do konce června 2010.

Plnění strategického plánu Leader MAS Horňácko a Ostrožsko

Fiche Dotační opatření	1 Ubytování a sport	2 Dopravní infrastruktura	3 Občanské vybavení a mládež	4 Ochrana a rozvoj kulturního dědictví	5 Podpora drobných výrobců	Celkem
Výše dotace	1. 162. 380 Kč	3. 846. 795 Kč	2. 537. 554 Kč	0	0	7. 546. 729 Kč
Počet podpořených projektů	1	6	6	0	0	13

Místní akční skupina v roce 2009 podpořila 13 projektů a rozdělila částku 7. 546. 729 Kč.

Ing. Barbora Válková

V prosinci vyhlásíme 4. výzvu na další projekty !

Seznamte se blíže s podmínkami dotačních opatření, která budou vyhlášena. Dotační opatření jsou určena pro podnikatele, neziskové organizace a obce. Více informací získáte na našich webových stránkách www.leader.ostrozsko.cz. K přípravě projektů poskytujeme bezplatné poradenství a konzultaci. Můžete nás kontaktovat na telefonním čísle 572 501 425 nebo na e-mailové adrese: mas@ostrozsko.cz. Těšíme se na vaše projekty.

Fiche 1 – Ubytování a sport (pro podnikatele)

Podporované aktivity

Přestavba budovy či její části na malokapacitní ubytovací a stravovací zařízení včetně souvisejících aktivit (nákup vybavení, výstavba příjezdové cesty, výsadba doprovodné zeleně).

Nová výstavba malokapacitního ubytovacího a stravovacího zařízení včetně souvisejících aktivit (nákup vybavení, výstavba příjezdové cesty, výsadba doprovodné zeleně).

Rekonstrukce a modernizace objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch a pro sportovní využití.

Přestavba nevyužitých objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch pro sportovní využití.

Nová výstavba objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch pro sportovní využití.

Fiche 3 – Občanské vybavení pro děti a mládež (pro neziskové organizace a obce)

Podporované aktivity

Obnova budov a ploch v oblasti kulturní infrastruktury (centra společenského života, kulturní a spolkové domy, víceúčelové objekty apod.).

Obnova budov a ploch v oblasti péče o děti včetně dětských hřišť.

Nová výstavba budov a ploch v oblasti péče o děti včetně dětských hřišť.

Obnova budov a ploch v oblasti vzdělávání - venkovské školy.

Obnova budov a ploch v oblasti zdraví, sportu, volnočasových aktivit, základní obchodní infrastruktury (hřiště, tělocvičny, víceúčelová sportovní-společenská centra).

Obnova budov a ploch občanské vybavenosti pro veřejnou správu a budov hasičských zbrojnic.

Fiche 4 – Ochrana a rozvoj kulturního dědictví (pro neziskové organizace a obce)

Podporované aktivity

Zpracování studií a programů obnovy, regenerace a využití kulturního dědictví venkova.

Zpracování programů regenerace památkově chráněných území a plánů péče o krajinné památkové zóny.

Zmapování kulturního dědictví venkova a s tím související publikační činnost.

Stavební obnova a zhodnocení kulturního dědictví venkova.

Stavebně historické průzkumy.

Výstavba výstavních expozic a muzeí s nabídkou místních kulturních a historických zajímavostí včetně potřebného zařízení a vybavení.

Jana Bujáková

Podnikatelé,

seznamte se blíže s podmínkami dotačního opatření Fiche 1 - Ubytování a sport

Kdo může žádat o dotaci ?

1) Zemědělský podnikatel, tzn. fyzická nebo právnická osoba, který podniká v zemědělské výrobě v souladu se zákonem č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů.

Zemědělský podnikatel musí být na základě tohoto zákona veden v evidenci zemědělského podnikatele (od 1. 5. 2004 se tato povinnost vztahuje na PO, od 1. 5. 2009 i na FO, přičemž FO mohou do 30. 4. 2009 provozovat zemědělskou činnost na základě evidence SHR) a doložit ji může osvědčením o zápisu do evidence zemědělského podnikatele nebo zápisem do evidence samostatně hospodařících rolníků. Odkaz na zákon a příslušné § najdete na webových stránkách Sbírký zákonů.

Může do této definice spadat i zahájení činnosti mladých zemědělců?

Žadatel musí k datu předložení projektu na MAS mít již vydané osvědčení o zápisu do evidence zemědělského podnikatele (stačí 1 den). Výjimka, že není dosud evidován, se vztahuje pouze na opatření I.3.2., na opatření III.1.3. nikoliv.

2) Nezemědělské podnikatelské subjekty, pouze pokud činnost zahajují, nebo mají kratší než dvouletou historii v oblasti podnikání v cestovním ruchu ke dni podání žádosti o dotaci.

Musí být jakýmkoliv podnikatelem (PO zapsána do Obchodní rejstříku, FO zapsána do Živnostenského rejstříku). Jediným omezením je, že činnost v oblasti cestovního ruchu nesmí provádět více jak dva roky (na zřetel se nebere za současných podmínek Pravidel PRV ani přerušení činnosti, rozhodující je pouze datum zahájení).

Jaká je správná formulace - „pouze pokud činnost zahajují“ – mohou si ji vyřídit teprve na základě vypsání výzvy?

Oprávnění k provozování činnosti podnikání v oblasti cestovního ruchu žadatel může předložit až k termínu předložení žádosti o proplacení výdajů projektu, tzn. že si toto oprávnění může obstarat až při samostatné realizaci projektu.

Jaký typ živnostenského oprávnění je potřeba?

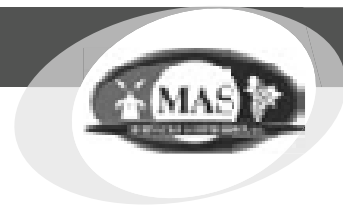
Osvědčení o zápisu do evidence zemědělského podnikatele (k datu předložení projektu na MAS) nebo oprávnění k provozování činnosti podnikání v oblasti cestovního ruchu (možno předložit až k termínu předložení žádosti o proplacení výdajů projektu, tzn. že si toto oprávnění může obstarat až při samostatné realizaci projektu).

Jaký by měl být předmět činnosti podnikání?

Podnikáním v oblasti cestovního ruchu se pro tyto účely rozumí následující živnosti: hostinská činnost, provozování cestovní agentury, provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a zařízení sloužících k regeneraci a rekondici, provozování lyžařských vleků, provozování střelnic, provozování cestovní kanceláře, ubytovací služby.

V případě společností (s. r. o.), které mají pozastavenou činnost, mohou se tímto nastartovat?

Činnost v oblasti cestovního ruchu nesmí provádět více jak dva roky a za

současných podmínek Pravidel PRV se nebere v potaz ani přerušení či pozastavení činnosti, rozhodující je pouze datum zahájení. Zemědělská činnost musí být po přerušení obnovena k datu předložení projektu na MAS.

Na co všechno může podnikatel žádat ?

1. Předmětem projektu nesmí být samostatné stravovací zařízení. Stravovací zařízení může být budováno pouze jako součást ubytovacího zařízení a musí být společně s ubytovací kapacitou předmětem jednoho projektu.

Pokud má již žadatel fungující stravovací zařízení, může čerpat na jeho přestavbu dotaci? Nebo musí vytvořit i nějaké ubytovací zařízení v rámci předmětu jednoho projektu?

Předmětem projektu nesmí být samostatné stravovací zařízení, musí být společně s ubytovací kapacitou předmětem jednoho projektu (tzn. může uplatnit výdaje na přestavbu stravovacího zařízení, ale zároveň musí vytvořit alespoň jedno stabilní ubytovací místo).

2. Přestavba budovy či její části na malokapacitní ubytovací a stravovací zařízení, včetně souvisejících aktivit (nákup vybavení, výstavba příjezdové cesty, výsadba doprovodné zeleně).

Pokud žadatel potřebuje pouze nákup vybavení pro malokapacitní ubytovací zařízení, může do-

stat dotaci, i když nerekonstruuje, nemodernizuje ani nepřestavuje ubytovací a stravovací objekt?

Ano.

Pokud žadatel potřebuje pouze nákup vybavení pro stravovací zařízení, může dostat dotaci, i když nerekonstruuje, nemodernizuje ani nepřestavuje ubytovací a stravovací objekt?

Ne, předmětem nesmí být samostatné stravovací zařízení, tudíž ani jeho vybavení.

Pokud žadatel potřebuje pouze nákup a výsadbu doprovodné zeleně, příjezdové cesty v areálu, může dostat dotaci, i když nerekonstruuje, nemodernizuje ani nepřestavuje ubytovací a stravovací objekt?

Ano, pokud není realizován nákup a výsadba doprovodné zeleně a příjezdové cesty v areálu samostatného stravovacího zařízení. Výsledkem musí být samostatně funkční celek ubytovacího zařízení, nelze podpořit tyto výdaje bez současného uvedení objektu do provozu.

Je i v případě kempu možné žádat o dotaci pouze nákup a výsadbu doprovodné zeleně, příjezdové cesty v areálu, stání pro karavany, i když nerekonstruuje, nemodernizuje ani nepřestavuje ubytovací a stravovací objekt?

Ano, ale výsledkem musí být samostatně funkční celek ubytovacího zařízení, nelze podpořit tyto výdaje bez současného uvedení objektu do provozu.

3. Rekonstrukce a modernizace objektů, přestavba nevyužitých objektů, nová výstavba objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch a pro sportovní vyžití.

Je možné rekonstruovat (modernizovat, přestavovat...) objekty pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch a pro sportovní vyžití, pokud objekt nesouvisí s malokapacitním ubytovacím a stravovacím zařízením?

Ano, investiční záměr je zaměřen jednak na ubytování a jednak na sport.

Je možné pouze nakoupení vybavení sportovních potřeb, bez rekonstrukce (modernizace...) objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch a pro sportovní vyžití?

Ano, ale výsledkem musí být samostatně funkční celek půjčovny nebo zařízení pro sportovní využití.

Je možné realizovat venkovní hřiště, koupaliště, bez rekonstrukce (modernizace...) objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch a pro sportovní vyžití?

Ano.

Je možné realizovat pouze sportovní plochu bez rekonstrukce (modernizace...) objektů?

Obecně ano.

Ing. Barbora Válková

Ostrožskému hokeji mládí nechybí

„Je to hodně o rodičích a jejich ochotě,“ tvrdí trenér žáků Zbyněk Větříšek

Už před časem jste mohli s našim časopisem navštívit jedinou hokejovou baštu v našem mikroregionu - Uherský Ostroh. A nyní se do Ostrohu vracíme, byli jsme se podívat - jak jinak - za hokejovými žáčky, za jejichž výchovu patří místním „velkým“ hokejistům velký dík.

Byla poslední říjnová neděle dopoledne a na zimáku v Uherském Ostrohu právě vrcholil zápas místních mladších žáků se stejně starými hokejisty z Břeclavi. Kluci bruslili jako o život, žádný puk pro ně nebyl ztracený a z každého gólu se radovali, jako by šlo o jejich nejdůležitější zápas v životě. Přál bych vám vidět jejich zaujetí pro hru.

„Celá pětka ke mně,“ svolal si je v kratičké pauze jejich trenér Zbyněk Větříšek a na tabulce jim kreslil a vysvětloval herní situace a základy taktiky hokeje. Všichni pozorně naslouchali, kde mají stát, co mají na ledě dělat a za pár vteřin už se znovu proháněli po ploše.

Mladší žáci jsou první věková kategorie, která hraje své zápasy na celém kluzišti přesně tak, jako dospělí hokejisté.

„Téměř všichni kluci, které mám v mužstvu, si musí projít přípravku, kde se hraje jenom na šířku hřiště. Základ je, aby už u mladších žáků uměli kluci dobře bruslit. S tou hokejkou už se to potom naučí lehčeji. Já si vzpomínám, že můj syn začal bruslit, když měl dva

Stojící zleva: Stanislav Veselý – trenér, Pavel Bílek, Radim Studnička, Pavel Vyskočil, Richard Veselý, Ondřej Hrachovský, Ondřej Ševčík – „C“, Jiří Martyčák, Martin Jež, Zbyněk Větříšek – trenér.

sedící zleva: Petr Flora, Šimon Matušů, Jakub Zalubil, Jan Lekeš – brankář, Jan Machálek, Roman Haláč, Petr Krmíček

Foto: Petr Galuška

a půl roku a od první třídy už hrál hokej,“ říká trenér Zbyněk Větříšek, který učí malé žáčky základům hokeje už více jak deset let. Na nedostatek mladých adeptů jednoho z nejpůvodnějších kolektivních sportů u nás si zatím nestěžuje. „Máme v kádru zhruba patnáct šestnáct kluků. Ten základ asi těch deset děček je z Ostrohu a zbytek je z okolí, ale u starších žáků je třeba přespólní jenom jeden. Ono je to hodně o rodičích a jejich ochotě vozit svoje děcka třikrát týdně na tréninky a o víkendech na odjezdy k zápasům. My máme v soutěži mužstva od Břeclavi až

po Bohumín a to cestování je časově náročné. Není žádná výjimka, že vyjedeme třeba v šest ráno a vracíme se až pozdě večer,“ připomíná kouč žáčků.

Ostrožští hokejisté také pocítili krizi – rozpočet je ale naplňován

Bruslička, přípravka, mladší a starší žáci a druhým rokem nově také dorostenci. To je kromě mužů výčet hokejových mužstev, které bojují každý víkend právě o ty své body a aby byli v tabulce co nejvýše. Hokej v Ostrohu prostě žije naplno dál a zdá se, že ani v době ekonomické krize o jeho budoucnost nemusíme mít vůbec žádné obavy. Projevila se vůbec krize nějakým způsobem na financování nejpůvodnějšího sportu v Ostrohu? První muž hokeje v Uherském Ostrohu a generální manažer klubu Bronislav Zápařka je, co se týče financí, opatrný.

Rozpočet, který je podle jeho slov něco kolem 1,1 milionu korun, se zatím daří průběžně zajišťovat. „Ten segment sponzorů, kteří nám pomáhají a mají zájem na tom, aby u nás hokej fungoval, máme zhruba pořád stejný. Před třemi lety byl generálním sponzorem firma Eurotec, ten se ale vinou krize stáhl a dneska nás podporuje už jenom mi-

nimálně. Jeho odchod jsme samozřejmě poznali a museli jsme ponížít některé položky, ale chod klubu to výrazněji neovlivnilo," prozrazuje Zápařka a je rád, že se krize nedotkla úbytku žáků. „V každém ročníku máme těch kluků plus minus pořád stejně. Teď se nám podařilo udělat pokrok v náboru a kolem ročníku 2002 se nám přihlásilo o něco víc dětí.“ Nejpodstatnější změnou u mládežnických mužstev je už druhým rokem obnovení činnosti dorosteneckého mužstva, které trénuje sám Zápařka. „Dorost tu nebyl dlouhých třináct let a to je strašně dlouhá doba. Kluků není nadbytek, ale máme jich tolik, že tu soutěž hrajeme. V soutěži jsou ale jenom čtyři kluby a je škoda, že se krajskému svazu nepodařilo vytvořit takovou soutěž, jakou bychom si představovali,“ říká Zápařka.

Většina příznivců ale hodnotí úspěšnost ostrožského hokeje podle výsledků prvního mužstva.

V uplynulé sezoně se dostali Ostrožané po pomalejším rozjezdu z úvodu sezóny až do finále krajského přeboru. V letošním ročníku by chtěli úspěch minimálně zopakovat, ale bude to velmi velmi těžké. To dobře ví i šéf místního klubu. „Znovu bychom rádi narušili tu hegemonii brodského a hradištského hokeje, tak jako loni. Posílili jsme na všech postech a celkově zkvalitnili kádr. Největší potenciál ale vidím v tom, že se rozšířila hráčská základna. Dneska máme kolem pětadvaceti členů kádru prvního mužstva. Jenže posilovali všichni naši konkurenti a celá soutěž šla za posledních pět let po sportovní stránce o dva mílové kroky dopředu,“ všiml si Zápařka.

Největší posilou Ostrožanů je Tomáš Němčícký, bývalý forvard takových extraligových klubů jako Olomouce, Třince, Zlína, Karlových Varů či Slovanu Bratislava, ale to už byla zase jiná kapitola.

Zdá se tedy, že ostrožský hokej je připravený na sezonu, která je v tuto chvíli už v plném proudu, na jedničku. Bronislav Zápařka je nespokojený s neustálým navyšováním cen elektrické energie a ještě s jednou věcí.

„Peníze od města na provoz zimního stadiónu vychází z aktuálních finančních možností radnice. Platby jsou nám často poukazovány se zpožděním. Je to ale obecný stav a možná je to krizí, možná něčím jiným, to já ale nevím.“

Text a foto: Stanislav Dufka

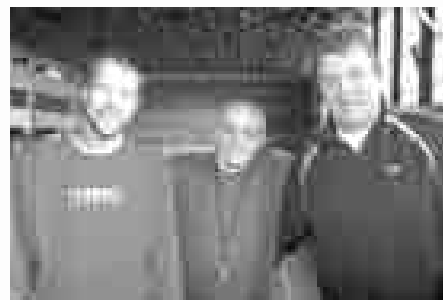
Výborný sportovní nápad v Hluku

Velmi sympatický projekt vznikl v Hluku. Dvěma mužům se nelíbilo, jak málo hluckých dětí sportuje, a rozhodli se proti tomu něco dělat. Založili basketbalový kroužek, do kterého pozvali všechny děti od první po deváté třídy. Po několika týdnech fungování mají už kolem třicetky dětí, které pravidelně chodí na jejich trénink.

Dlužím vám jména těchto mužů, jedním je Ing. Miloš Kaša, druhým PaedDr. Dušan Dobeš. První z nich je otec syna, který se vypracoval mezi nadějně mladé basketbalisty, druhý dlouholetý tělocvikař. Když jsem se byl za nimi podívat, měli pro své svěřence připravený opravdu zajímavý program.

„Využijte státní svátek pro aktivní využití volna vašich dětí,“ zval na tento program Miloš Kaša. Do Hluku totiž pozval, a z Opavy také osobně přivezl, vynikajícího basketbalistu Petra Czudeka, bývalého českého reprezentanta v basketbalu, držitele sedmi titulů českého mistra a v současnosti trenéra klubu BK Opava. A sám jsem se mohl přesvědčit, že Petr Czudek byl k mladým sportovcům velmi vstřícný a za necelé dvě hodiny jim v tréninku ukázal spoustu zajímavých cviků.

„Já jsem obrovský příznivec toho, aby děti

Hlucí sportovní nadšenci Miloš Kaša (vpravo) a Dušan Dobeš. Vlevo je výborný basketbalista Petr Czudek, kterého pan Kaša pozval, aby ukázal hluckým dětem basketbalový trénink.

co nejvíce sportovaly a nepoflakovaly se, jak to bohužel můžeme stále častěji vidět. Sport má pro děti velký význam a svým způsobem je formuje také pro samotný život,“ vysvětloval mi své motivy Miloš Kaša. V tomto si velmi porozuměl právě s tělocvikařem panem Dobešem, který vedl v Hluku v minulosti ke sportu mnoho dětí – o to více je zklamaný dnešním stavem. „Já myslím, že děti jsou stejně šikovné jako v minulosti. Ale velmi záleží na rodičích a kantorech, jak se dětem věnují,“ míní.

Nezbývá než oběma mužům - a všem dalším, kteří jim pomůžou - držet palce a doufat, že sportujících dětí bude stále více.

Text a foto: RB

Škola ve Velké nad Veličkou má velmi zajímavou a „živou“ spolupráci s městem Nowy Dwór Gdański na severu Polska. Tato fotografie je z října, kdy odcestovala skupina žáků velické základní školy a základní umělecké školy do Polska na tradiční mezinárodní akci nazvanou „Sportovní setkání partnerských měst“, které se zúčastnili zástupci pěti států. V příštím čísle přineseme o této spolupráci více informací.

RB

HODY v Lipově

Venku byly kolotoče, ale kvůli nim jsem do Lipova nepřišel. Bylo nedělní ráno, hodové ráno, za chvíli měla začínat mše svatá, jediný moment hodů, kdy lze mimo jiné uvidět tady na Hornácku více krojovaných. Hraje dechová hudba Lipovjanka, průvod dětí a několika dospělých se chystá na cestu do kostela.

Kdykoliv do lipovského farního kostela Všech svatých vcházím, vždycky žasnu nad jeho krásou. Mám pocit, jako by byl celý ze dřeva a stál někde v přírodě, tolik světla do něj zvenku proniká. Jeho stavbu začali Lipovjané v roce 1879, původní gotický kostel ze 14. století byl ve velmi špatném stavu a navíc věřících bylo tolik, že se do něj ani nevešli. Nyní už nikdo nestojí venku, kostel je plný, řadu lidí vidím také na překrásných dřevěných pavlačích.

P. Martin Mališka všechny vítá, a to zejména děti. „Máme hody, které teď vrcholí. Nesmíme vyprázdnit obsah krásného svátku výročí posvěcení kostela. To je to posvěcení, radujme se z toho, že máme chrám,“ říká P. Mališka s tím, že lidé by měli znát svůj kostel. „Chodíme sem proto, abychom se sami stali chrámem a podle toho žili a působili.“ Sváteční mše svatá pokračuje, krojovaní nosí dary, hraje mladá schola, kolotoče se roztočí až odpoledne...

A odpoledne vyšla do ulic Cimbálová muzika Petra Galečky. Ale u toho jsme už bohužel nebyli.

Text a foto: RB

(Videoukázku z lipovské mše i fotky najdete na internetové adrese www.slovackoDNES.cz)

Omluva lipovské radnici v Lipově: Chtěl bych se omluvit radnici v Lipově, o které jsem v minulém čísle časopisu napsal, že nezveřejňuje na webu usnesení zastupitelstva. Není to pravda, když jsem procházel internetové stránky Lipova, nevšiml jsem si, že usnesení na nich skutečně je - na rozdíl od některých jiných radnic, které usnesení vůbec na web nedávají.

RB

Podzim v Louce

Louka je zajímavá „dědina“, během roku se tady toho děje opravdu hodně, důkazem toho je i letošní podzim. Loukou procházeli hodaři s muzikou, na kulturáku byla zajímavá výstava hned na několik témat, chystala se také svatohubertská mše a desetileté výročí postavení místního kostela.

Na těchto snímcích můžete vidět fotografie z vernisáže obrazů a fotografií, na kterých hrála muzika Romana Sokola. Obrazy malovaly tři ženy, Marie Nováková (fotka vlevo v prostřední řadě) a Doris Windlin s Janou Rozkovou (vedlejší fotka). Lidé si mohli prohlédnout fotografie Františka Gajovského (fotka vpravo) a také pěkně udělanou výstavku přírody od jara do zimy, jejíž autorkou byla paní Hana Hrbáčková (také na fotce vpravo).

Text a foto: RB

Šli hodaři vesnicí a trochu i zpívali ...

Byla jich sice jen hrstka, ale stejně by byla strašná škoda, kdyby z ulic úplně vymizeli. V Louce šli na hody ulicemi výborní muzikanti Jožky Staši a také několik kluků z hodového ročníku osmnáctiletých. Bohužel, mladí moc nezpívali, snad s výjimkou jediných dvou krojovaných mezi nimi, které vidíte na fotce. Potěšitelné bylo, že poměrně hodně místních stálo před domy a hostilo je - hody tedy v Louce stále žijí.

Text a foto: RB

(Videoukázka na www.slovackoDNES.cz)

Ski Park Filipov láká na novinky

Kamerový systém, posílené zasněžování, snowboardový park a teplo v bufetu

Sníh sice ještě nezačal v době psaní tohoto článku padat, ale oblíbená sjezdovka kousek za vesničkou Javorník hlásí plnou připravenost na zimní sezonu - a jakmile sníh padat začne, mnozí jistě následující informace přivítají.

K nám dojde maminka s dětmi i na letních gumách

Svah, který je dlouhý zhruba půl kilometru a je v majetku Sportovního klubu lyžování ve Veselí nad Moravou, připravil pro milovníky zimních radovánek řadu novinek. Jednou z nich je i výrazné posílení zasněžovacího systému.

„Pokud by začalo mrznout, tak jsme schopni během čtyř pěti dnů zasněžít celý kopec. V této chvíli jsme připravení a čekáme na sníh nebo na mráz,“ chlubí se šéf lyžařů Lubomír Žák.

Další důležitou službou pro lyžaře jsou zbrusu nové webové stránky klubu. Pokud kliknete na www.skifilipov.info, tak si můžete nově prohlédnout kompletně celý svah. Přehledný pohled zajišťují tři kamery, které se dají nastavit v rozsahu 360°. Předseda klubu v tom vidí výhodu i pro samotné provozovatele vleku.

„Pro nás je to obrovsky výhodné, že si můžeme kontrolovat celý areál. Jednu kameru jsme umístili i nahoru, aby se lidi mohli podívat, jak to vypadá na horizontě.“

Ovšem co lyžaře nejvíc zajímá, tak jsou ceny za vleky v nové sezoně a možnost občerstvení. Zatím to vypadá tak, že k radosti vyznavačů bílého sportu se na Filipově nic měnit nebude.

„Ještě nebyla valná hromada, ale já rozhodně nebudu dávat návrh na to, aby se ceny zvyšovaly (12 jízď stálo vloni 100 Kč). Co se týče bufetu, tak jsme připravili malé vylepšení. Do prostoru občerstvení chceme dát výhřevnou plynovou lampu – takovou, jaké jsou třeba v Praze na Václaváku. Sedíte a je vám horko,“ usmívá se Žák.

Lubomír Žák je šéfem Sportovního klubu lyžování ve Veselí nad Moravou, kterému patří lyžařský areál v Javorníku.

I když si na návštěvnost svého svahu lyžaři z Veselí nestěžují, tak přece jenom se snaží, aby byl vlek plně vytižen také ve všední dny, a to hlavně v dopoledních hodinách. K tomu jim má pomoci i nové wellnes centrum poblíž sjezdovky, které letos na jaře otevřela provozovatelka hotelu Filipov paní Marie Hráčková.

„K nám jezdí některé školní kurzy, které jezdily dříve třeba do Jeseníků. My chceme docílit toho, aby děcka z okolních škol u nás lyžovali ještě víc. Teď mají ideální možnost to spojit s návštěvou bazénu na hotelu. Pro tu mládež se to přece dělá. Chceme, aby nám děcka neseseděla po hospodách a někde nedrogovali,“ říká důrazně Žák a jedním dechem chválí spolupráci s majitelkou wellnes centra. *„Spolupráce s Maruškou (paní Hráčkovou pozn. aut.) je na velmi dobré úrovni. My jsme na jejich stránkách a letácích a ona nás také propaguje, kde může. Wellnes centrum nám určitě v návštěvnosti pomůže, protože je to fantastická věc. Sám tam chodím skoro každý víkend,“* přiznává.

Co se týká návštěvnosti, tak to vypadá, že lyžařskému areálu na Filipově vyrůstá v našem mikroregionu první konkurent. Lubomír Žák o budování zbrusu nové sjezdovky na Nové Lhotě samozřejmě ví. Na můj dotaz, jestli se nebojí odlivu lyžařů, odpovídá hned dvěma otázkami.

„Byl jste někdy na Nové Lhotě? Jak se vám tam v zimě jelo? Samotná dostupnost Nové Lhoty je v zimě špatná. K nám dojedete na kole nebo maminka s dětmi i na letních gumách. Tam je svah podle mě dost plytký a strašně tam fouká. Pro určitou část našich klientů, hlavně těch ze Slovenska, to ale může být zajímavé,“ tvrdí Žák.

Dětské lano chceme uvést do provozu daleko dřív

Pokud jezdíte lyžovat na Filipov, tak jste si jistě všimli, že spodní část svahu, tedy ta část, kde je dětské lano, se zasněžuje k lítosti malých lyžařů a úplných začátečníků jako poslední. Posílený systém sněžných děl by měl pomoci k rychlejšímu uvedení do provozu i této části areálu.

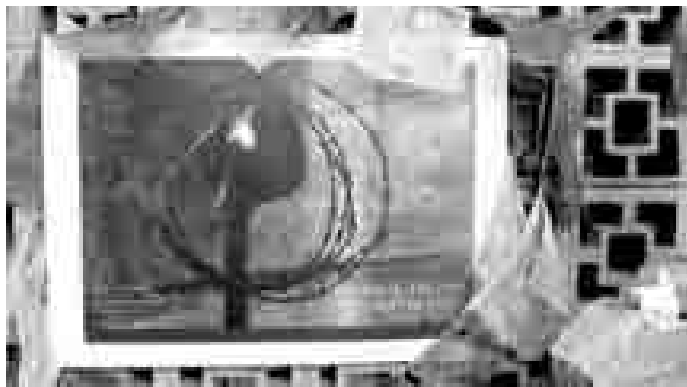
„Kvůli tomu jsme také nová děla kupovali. U dětského lana je ale problém s dráty vysokého napětí, které vedou přímo nad lanem. Můžeme tak zasněžovat, jenom když nefouká vítr, nebo když fouká jiným směrem. Příští rok chceme dráty zakopat do země a technologie už bude jiná,“ prozrazuje Lubomír Žák.

Vylepšení čeká také na snowboardisty, kterým ke čtyřem překážkám přibude nový skok přes cestu. Bohužel zatím nebude na Filipově fungovat ani lyžařský servis ani půjčovna lyží. Proč? To vysvětluje Lubomír Žák následovně.

„My bychom budovali, ale pozemek je v první zóně Chráněné krajinné oblasti Bílých Karpat a ochránáři nám nepovolí ani tu buňku na servis. Z jedné strany slyšíme, jak máme vytvářet nová pracovní místa, rozvíjet agroturistiku, využívat dotace a na druhé straně vám řeknou ochránáři ne – ne – ne! To je zatěžování krajiny. To je přece strašné. Podle mě je to rozpor v zákonech, a to tam klidně můžete napsat,“ rozohnil se na závěr našeho povídání předseda lyžařského klubu.

Text a foto: Stanislav Dufka

Poslední rozloučení s Martinem Minaříkem

ROZLOUČENÍ S MARTINEM MINAŘÍKEM. Poslední rozloučení s výborným horolezcem a odvážným mužem Martinem Minaříkem z Blatničky proběhlo koncem října u pamětní zvoničky nedaleko horské chaty Švýcárna v Jeseníkách. „Rozloučení s Martinem bude jak jinak než v horách,“ psal otec Jaroslav Minařík na jeho osobních stránkách. Smutné loučení právě v Jeseníkách nebylo náhodné. „Jeseníky byly první hory, které kdy spatřil - bylo mu tehdy 14 měsíců,“ napsal také. Pamětní desku s nápisem „Srdce je v horách“ vyrobil pro Martina Minaříka přítel - akademický sochař - Otmar Oliva z Velehradu. Ještě jednu pamětní desku odnese pravděpodobně příští rok na podzim otec Martina Jaroslav Minařík pod osudnou horu Annapurnu, někde v oblasti Manangu. Martin Minařík miloval hory. Vystoupal s 10 himálajskými expedicemi a sedmkrát dosáhl na vrchol těch nejvyšších hor světa. Výstup na Annapurnu letos v březnu se mu stal osudným. Z hory se nevrátil. **ZL, Foto: www.martinminarik.cz**

Ocenění pro pana Kodříka a Vavříňka

OCENĚNÍ PRO PÁNY KODŘÍKA A VAVŘÍŇKA. Už po uzávěrce jsme se dozvěděli o významném ocenění pro dva muže z našeho regionu. Jedním je Ing. Julius Kodřík z Uherského Ostrohu, druhým pan Stanislav Vavřínek z Hluku. Oba získali v listopadu pamětní medaili, plakety a upomínkové předměty od nejvyšších představitelů Zlínského kraje. A to proto, že byli mezi 27 vybranými dobrovolnými pracovníky, oceněnými za dlouhodobou práci v oblasti volnočasových aktivit dětí a mládeže. Pan Kodřík (na snímku mu blahopřeje k ocenění hejtman Zlínského kraje Stanislav Mišák) více než 40 let pracuje s dětmi a mládeží jako organizátor, vedoucí a cvičitel sportovních, turistických oddílů dětí a mládeže všech věkových kategorií. Po roce 1989 obnovil organizaci Sokola Uh. Ostroh, dodnes aktivně zastává funkci starosty a náčelníka. Pan Vavřínek se rovněž věnuje řadu let mládeži, vychoval mnoho muzikantů a vede výbornou mládežnickou dechovou hudbu Kosenka. Oběma mužům gratulujeme! **RB**

(Ne) skromná mše v Malé Vrbce

I na tom nejdálenějším místě od našeho domova můžeme zažít krásné chvíle. A můžeme je zažít i tehdy, když z místa, kde bydlíme, vyjdeme po našem Ostrozsku a Horňácku. Záleží vždy jen na lidech, kteří v tom kterém místě žijí - jak moc svému místu vdechují život. V Malé Vrbce jsem našel hodovou mši svatou. Byla to mše ve skromných podmínkách, v malých prostorech s několika málo lidmi. Právě lidé ale dali svým zpěvem a pobožností tomuto místu i chvílím neobyčejnost. Děkovali za dary, hráli a zpívali za doprovodu nových varhan, které pořídila obec. A kdybyste byli těmto chvílím přítomni, nechtělo by se vám do velkých míst s mnoha lidmi ani vracet. **Text a foto: RB**

(Na www.slovackoDNES.cz najdete videoukázku z této mše i odkaz na video ze stavění hodové máje v Malé Vrbce. Bohužel, náš časopis neměl o této události žádné informace, proto jsme ani na místě nebyli)

Příjemným způsobem oslavil narozeniny dětský klub Domeček v Ostrožské Lhotě, ve kterém se scházejí lhotské děti a jejich maminky. Když nedávno Domeček narozeniny slavil, rozhodl se je oslavit je ve velkém. A to v duchu putování „Po stopách obra Bohumila“.

Rodiče a jejich děti přitom využili

novou relaxační zónu, která je pro hry a odpočinek přímo ušitá. Odtud se děti vydaly na cestu za obrem a sem se také vrátily na táborák.

Při cestě přitom zažily několik zajímavých setkání, na jednotlivých stanovištích mohly například malovat, učit se základy zdravovědy nebo střílet ze vzduchovny (pro

jistotu dodávám, že v ní nebyly nebroky).

K vydařenému dni přitom přispěla finanční a organizační pomocí dobrovolnické organizace GE Elfun. „Jde o organizaci, která pracuje pod bankou GE, velmi se nám tato spolupráce osvědčila,“ sdělila jedna z organizátorek a spoluzakladatelka Domečku

Jitka Turčinová. Ta si pochvalovala i spolupráci se společností Terra-nostra, malebný kraj, která zpracovávala projekt na relaxační zónu. Na fotce vlevo nahoře můžete vidět maminky, které narozeniny připravily. Možná by to jen chtělo, aby se kolem Domečku „točilo“ víc tatíneků.

RB

V MATEŘSKÉ ŠKOLE S KŘESŤANSKOU VÝCHOVOU V UHERSKÉM OSTROHU společně s rodiči a dětmi děkovali za všechny dary, které dostáváme - a to jak jinak, písničkou, tanečkem, pohádkou a navíc „dobručkami“, které si všichni přinesli. Přijeli i kamarádi z Hoffmannova divadla. Rodiče však ukázali, že jsou též vynikajícími herci, když hráli v pohádce O třech prasátkách. Počasí přálo, proto se mohlo na závěr opékat a k tomu si zapívat za doprovodu kytary.

Text a foto: Z. Baladová

OMLUVA. V minulém vydání časopisu jsem se dopustil dvou nepřesností. Na popisce k jedné z fotografií jsem mylně uvedl, že na snímku je paní Renáta Galečková. Ve skutečnosti byla na snímku paní Magdalena Maňáková. Oběma dámám se velmi omlouvám. V druhém případě jsem primáši Martinu Hrbáčovi přičítal k jeho věku pět let navíc. Je mi to líto o to více, že jsem byl několikrát přítomný koncertům, na kterých oslavoval své sedmdesáté narozeniny. „Majstroví“ jsem se omluvil už osobně a činím tak i prostřednictvím časopisu. Obě chyby mě velmi mrzí, můžu slíbit, že v tomto i dalších číslech časopisu si ještě mnohem více hlídáme přesnost všech publikovaných informací.

RB

Veselská krojovaná svatba

Tak taková svatba se vidí v dnešní době málokdy. Pravá, krojovaná, kdy novomanželé mají ke krojům a tradicím opravdu velmi blízký vztah, do roka je potkávám několikrát v kroji. Společně ANO si řekli ke konci října 2009 v chrámu Svatých Andělů strážných ve Veselí nad Moravou. Ona se jmenuje Hanka Vítková, on Vítek Bosák, ona je z Veselí, on ze Záhorovic, ona zpívá kolem deseti let ve folklorním souboru Tetky v Uherském Ostrohu, on je přes třicet let členem Folklorního souboru Světlovan z Bojkovic. Kdo zažil jejich církevní obřad, říká, že šlo o překrásnou svatbu, na které bylo cítit, jak se mají rádi. Oba už nejsou nejmladší - ale, světe, div se, v dnešní době věc neobvyklá, pro oba to byla svatba první. Ještě v kostele děkoval dojemně ženich své 85leté mamince za všechno, co pro něj v životě udělala. Následná hostina byla velmi veselá, vždyť na ní bylo nepočítaně muzikantů, tanečníků i zpěváků. A nechyběl ani večerní obřad, při kterém nevěsta přesně v duchu lidových tradic změnila za zpěvu žen svůj kroj dívčí, svobodný, za ženský, manželský. Všechno to, písničky i obřad, mělo svůj hluboký smysl. Však se podívejte 21. listopadu na Folkloriku, která to vše nahrávala. A pokud ji nevidíte, najdete záznam na internetu.

Text a foto: Radek Bartoníček

Velická krojovaná svatba

Dnes již manželé Irena a Jakub Šáchovi se rozhodli uzavřít sňatek v této době netradičním způsobem - v tradičním hornáckém kroji. Svatba se konala na Obecním úřadě ve Velké nad Veličkou, kam se dostavil svatební průvod v čele s CM bratři Kubíků. Poté, co se tato skupinka krojovaných přesunula na hostinu, maminka ženicha Eva Šáchová se svou sestrou Bětkou Janásovou podle starého zvyku provedly čepení nevěsty. „Naše svatba se zdaleka nepodobala dobovým krojovým veselkám, které mívaly mnoho po sobě jdoucích rituálů, trvajících i celý týden. Pro naši rodinu je však nošení kroje rodinná tradice a tak nám přišlo přirozené odít se do obřadního kroje právě v tak důležitý den jako je svatba,“ uvedla paní Šáchová.

Text a foto: Martina Venclová

Fotogalerie z hodů

Hrubá Vrbka

Lipov

Veselí nad Moravou

Louka

Ostrožská Nová Ves

Uherský Ostroh

Uherský Ostroh

Veselí nad Moravou